

NIEUWE AVONTUREN

Lord Ruster

genaamd
Raffles

DE GROTE ONBEKENDE

Goud onder de Golven

Nr 2153

NEDERLAND : 40 Ct.
BELGIE : 6 Fr.
Verschijnt om de 14 dagen

Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal
Uitgave van «IN DEN OUDEN WINDMOLEN», Hasselt (België)

VANDENHOUDT FRANS, ZOMERSTRAAT, 3, HASSELT

Voor Nederland ROMAN- BOEK- EN KUNSTHANDEL, AMSTERDAM

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

GOUD ONDER DE GOLVEN

• HOOFDSTUK I

EEN BRUTALE TREINROOF

In het begin van de maand Maart van het jaar 19... bevatten de Londense bladen, voorzien van de vetste opschriften, waarover men slechts beschikken kon, een bericht van de volgende inhoud :

Gisteravond heeft in de buurt van Spalding, Norfolk, een even stoutmoedige als raadselachtige treinroof plaats gehad.

Een bende treinbandieten, uit minstens dertig koppen bestaande, ondernam ter hoogte van de zijweg, welke enige mijlen ten Noorden van Spalding zich verenigt met de hoofdweg, een aanval op de sneltrein, die om 2.05 u. in de namiddag van Waterloo Station vertrekt, om 's nachts om 1 uur te Edinburg aan te komen.

Ditmaal vervoerde de trein een grote hoeveelheid goud, ter waarde van honderddertig kisten en bestemd voor 1.800.000 pond sterling, verpakt in een filiaal van de Bank van Engeland te Edinburg.

Er kan niet aan getwijfeld worden, of men heeft hier te doen met een geregeld complot, dat lang van te voren is uitgewerkt, en waarbij, onder andere, zeer waarschijnlijk een beambte van de Bank van Engeland betrokken is, die gespionneerd heeft en de bandieten de nodige inlichtingen heeft verstrekt.

Teneinde het onderzoek van de politie niet te bemoeilijken, zullen wij, op haar verzoek, voorlopig de naam van deze man verzwijgen.

De aanval had plaats omstreeks halftien in de avond. Ongeveer tien mannen van de bende moeten zich reeds te Londen in de trein hebben begeven en bijna tien minuten rijdens voorbij Spalding hebben zij, na alle wagens te zijn gepasseerd, over de daken, de tender weten te bereiken en vandaar de machinist neergeschoten die zwaar gewond werd. Met de beide stokers hadden zij spoedig afgerekend, want deze nog jonge lieden waren zo geschrokken, dat zij niet aan tegenstand dachten.

Enige van de bandieten klommen vervolgens op de locomotief over, terwijl een hunner, ongetwijfeld een vakman, de trein op het gewenste punt tot staan bracht, zodanig dat de gepantserde wagon, die de kisten met goud bevatte, juist tegenover de zijweg kwam te staan, waar een grote auto reeds enige minuten wachtte, zonder dat dit echter de achterdocht had gaande gemaakt van de baanwachter, die daar met vrouw en dochter in een klein huisje woont.

Zodra de trein stilstond, kwamen de treinbeambten haastig kijken, wat er aan de hand was, vrezend voor een ongeluk, of menend dat de machine gestopt had voor een onveilig sein. Zij werden echter dadelijk ontvangen op revolverschoten, waardoor

en treinconducteur en drie reizigers ernstig gewond werden. Ook de baanwachter kreeg een kogel in de schouder, toen hij zijn huisje uitliep, niet begrijpende, wat het geschiet te betekenen had.

Terwijl ongeveer vijftien bandieten de ontstelde reizigers en het treinpersoneel met hun revolvers in bedwang hielden, wisten de overigen de gepantserde wagon met behulp van dynamiet te openen en zo snel zij konden sleepten zij de kisten op de spoorbaan en van daar naar de wachtende auto, die er een veertigtal van kon bevatten.

Daar deze veertig kisten reeds een gewicht vertegenwoordigen van bijna anderhalve ton, moesten de bandieten zich hiermede vergenoegen en blijkbaar durfden zij ook niet langer op dezelfde plek vertoeven, bevreesd als zij waren door het geluid van een snel naderende auto. Zij sneden haastig de telefoon- en telegraafdraden door, waarna tien hunner in de auto plaats namen en de overigen zich in alle richtingen verspreidden, sommigen in een tweede, kleinere auto, anderen op een motorfiets.

Bijna alle bandieten hadden zich onkenbaar gemaakt door een zwarte doek voor het gelaat, waarin twee kleine gaten waren uitgespaard, om er door te kunnen zien.

Nauwelijks was de auto der bandieten in de duisternis verdwenen in de richting van de kust, of er naderde een tweede auto, een grote, blijkbaar zeer snelle wagen.

En hier begint de zaak geheimzinnig te worden. Een der inzittenden vroeg namelijk aan een der verschrikte reizigers, die in hun verbouwereerdheid de straatweg waren opgelopen, welke richting de auto der treinrovers had ingeslagen, waarop de wagen dadelijk doorreed.

Laat in de nacht echter vond men deze auto met een gesprongen band, terzijde van de weg staan, onbruikbaar gemaakt door het uitnemen van enkele tandwielen.

Waar de personen gebleven waren, die het voertuig op die plek, ongeveer tien minuten lopens van Fossdyke verwijderd, hadden achtergelaten, is tot dusverre een raadsel.

Men heeft reeds onderzoek gedaan te Londen en in andere grote steden langs de weg van de hoofdstad naar Spalding, naar de eigenaar van de auto, die het nummer K. T. 13.907 droeg, maar een dergelijke combinatie was in geen van die steden bekend.

Tot dusverre heeft de eigenaar zich ook nog niet laten zien en van politiewege is de auto voorlopig naar een garage in Fossdyke gebracht, nadat men de gesprongen band door een andere had vervangen. Het voertuig wordt daar ter beschikking gehouden van de rechthebbende.

Het is echter zo goed als zeker, dat de eigenaar zich in de genoemde havenplaats heeft opgehouden en daar draadloos in verbinding is getreden met de eigenaar van een motorboot, die zich op dat ogenblik in de Washbaai bevond, en welk scheepje blijkbaar voorzien was van een uitrusting voor draadloze telegrafie.

Een beschrijving, welke de eerste klerk aan het postkantoor gaf van de heer, die het radiogram verzond, komt althans overeen met die, welke de passagiers van de sneltrein gaven van de automobilist, die hun vroeg, in welke richting de auto der treinrovers verdwenen was.

Intussen heeft deze aanslag een even onverwacht als tragisch einde gevonden.

Want omstreeks elf uur in de avond werden de bewoners van Fossdyke opgeschrikt door een heftige ontploffing op zee, op ongeveer tien mijlen uit de kust, maar die niettemin duidelijk hoorbaar was.

Onmiddellijk stak de boot van de havenpolitie van wal, maar zij voer uren rond alvorens zij enige wrakstukken vond rondrijven van een grijsgeschilderde motorboot, namelijk wat planken en een stuk roef.

Een uur later vond men een afschuwelijk verminkt lijk, dat op de golven dreef en dat dadelijk aan wal werd gebracht.

Wat men van het uiteengeslagen wrak vond, werd naar Fossdyke gebracht en dat herkende de havenmeester dadelijk; het waren de overblijfselen van een grijze motorboot, die reeds drie dagen aan de jachtsteiger gemeerd had gelegen en waarvan de eigenaar pas diezelfde dag was teruggekeerd, teneinde zijn eigendom op te vorderen.

Het bleek al zeer spoedig, dat de eigenaar van deze boot een gefingeerde naam had gevoerd, want bij een onderzoek aan het adres, dat hij had opgegeven, bleek hij daar niet bekend te zijn.

Maar de opvarenden van de politieboot verklaren voorts, dat zij, toen zij de plek van de ramp naderden, aan de Noordelijke horizon met grote spoed een grote, blijkbaar zeer snelle, witte motorboot zagen wegvaren, die duidelijk te zien was in de felle stralen van het zoeklicht der politieboot.

Wat dit alles te betekenen heeft, zal misschien een nader onderzoek aan de dag brengen, maar intussen hebben op zijn minst acht of tien mannen, die het goud roofden, deze daad met de dood moeten bekopen. Twee aangespoelde lijken heeft men herkend als die van twee beruchte Londense boeven, die nog een appeltje met de politie te schillen hadden en die reeds menige misdaad op hun geweten hadden. Het spreekt vanzelf, dat de regering aanstonds enige torpedojagers ter beschikking stelde van de directie van de Bank van Engeland, teneinde de kisten met het goud, hetwelk een waarde van tenminste 400.000 pond sterling vertegenwoordigt, te bewaken.

Het goud ligt namelijk op slechts acht vadem diepte, op een zandgrond, dicht bij een der zandplaten, welke men in de Washbaai vindt, en de directie is voornemens aanstonds

duikers aan het werk te zetten, tensinde de kisten met het goud aan de oppervlakte te brengen.

De politie is op dit ogenblik ijverig doende naar de bandieten te zoeken, die aan de aanslag hebben deelgenomen en zich, begunstigd door de duisternis, wisten te redden.

Hiermede eindigde het dagbladbericht.

Er waren drie mannen op slechts geringe afstand van Fossdyke, die dit bericht niet behoefden te lezen, om niettemin volkomen op de hoogte te zijn van hetgeen er was voorgevallen, en dat waren John Raffles, de Gentleman-Inbreker, zijn trouwe vriend Charles Brand en zijn even verknochte helper, de chauffeur James Henderson.

De reden was zeer eenvoudig: zij hadden persoonlijk deelgenomen aan het gehele avontuur, waarvan Raffles reeds had kennis gedragen, vóór het nog ten uitvoer was gebracht.

Inderdaad, John Raffles had geweten, wat de schelmen voornemens waren en hij zou de aanslag zeker hebben weten te verijdelen, of liever, in zijn eigen voordeel hebben doen verkeren, als een kleine onvoorzichtigheid van zijn kant hem niet tijdelijk in de macht had gebracht van de bandieten. Hij had het er ternauwernood levend afgebracht en zich kunnen redden, toen de bandieten reeds meenden zich voor goed van hun onverbidde vijand te hebben bevrijd.

En ofschoon zijn kansen slecht stonden, ofschoon de trein naar Edinburg met het goud reeds vertrokken was, had hij de wedstrijd met de trein toch aangevaard, en daarbij gebruik gemaakt van een van zijn snelste auto's, waarvan hij de nummerplaat had veranderd.

Maar een panne, onderweg opgelopen, een gesprongen band, een tot op de laatste druppel geledigd benzinereservoir, hadden zijn kansen nog doen verminderen, en toen hij en Henderson eindelijk te Fossdyke aankwamen, te voet, daar zij de auto terzijde van de weg hadden moeten achterlaten, toen was de motorboot van de bandieten,

die een groot gedeelte van het goud hadden weten te stelen, reeds in zee gestoken.

Maar Charles Brand was op zijn post geweest.

Alleen aan boord van de grote witte motorboot, welke hij kon besturen van zijn plaats achter het stuurrad af, had hij de boot van de treinrovers gevolgd en nu en dan had hij een draadloos telegram verzonden naar het telegraafkantoor van Fossdyke, waar Raffles ze vond, zodra hij zich op het kantoor vervoegd had.

Wie de eigenaar van de witte boot geweest was, dat wist de politie niet, en wij hebben gezien, dat het haar evenmin bekend was, wie de bezitter van de auto met de gesprongen band terzijde van de weg was.

Maar er was nog meer, wat zij niet wist: zij droeg, bijvoorbeeld, geen kennis van het feit, dat omstreeks middernacht een kleine, eigenaardig gevormde duikboot een kleine inham verliet, op ongeveer tien minuten verwijderd van Fossdyke en aan boord waarvan zich slechts twee mannen bevonden: John Raffles en de chauffeur James Henderson. Raffles was op een afstand van slechts weinige honderden meters getuige geweest van de ontplofing aan boord van de grijze motorboot, die waarschijnlijk te weeg was gebracht doordat een kist met dynamiet ontploft was, en ofschoon hij nog pogingen had gedaan ter hulp te komen, om de overlevenden te redden, het had niet meer mogen baten: allen waren reeds in de golven verdwenen.

Maar nu nam het vraagstuk voor Raffles ook aanstonds een ander aspect aan.

Hij had groot belang gesteld in de treinroof, omdat het hem lang niet ongevallig zou zijn geweest, de bandieten op de een of andere wijze een deel van hun buit, en zo mogelijk alles, weer te ontnemen.

En nu lag hier, op slechts acht vadem diepte, een reusachtig fortuin in goud.

Raffles was van oordeel, dat hij volstrekt niet werkeloos behoefde toe te zien, hoe de regering zou trachten, dit goud weer aan de oppervlakte te brengen.

Hij gaf dus aanstonds, het was toen reeds bij half een in de nacht, enige lichtseinen aan Charles Brand, die zich met zijn motorboot op een afstand van ongeveer een halve mijl bevond en dadelijk wendde Brand de steven en voer naar de duikboot, het wonderlijke toestel, ontsproten aan het geniale brein van de stoutmoedige avonturier.

Ongeveer tien minuten later lagen de boten langszij.

— Wat is er toch gebeurd? vroeg Brand, zodra hij zich verstaanbaar kon maken.

— Een ontploffing, Charles, antwoordde Raffles lakoniek. Er is geen spoor meer van de grijze boot terug te vinden; zij is met man en muis vergaan.

— En het goud?

— Wel, voor zover ik mij kan herinneren, drijft goud niet en het is naar de bodem van de zee verhuisd!

— Vierhonderdduizend pond sterling aan goud en dat slechts een acht of tiental vademen onder onze voeten! riep Brand uit. Wat een zonde! Dat wij dat nu in de steek moeten laten!

— Daar denk ik geen seconde aan, Charles, antwoordde Raffles bedaard. Integendeel, ik ben wel degelijk voornemens een paar van die kisten bij wijze van souvenir mee te nemen! De Bank van Engeland heeft goud in overvloed en zij kan er mij wel wat afstaan, zonder dat ik er haar voor schadeloos stel; ik kan het juist op dit ogenblik zeer goed gebruiken voor mijn hospitaal in Manchester, waar er grote behoefte aan is en waar men er toch niet aan schijnt te denken, de handen uit de mouw te steken!

— Jij hebt makkelijk praten, riep Charles uit. Hoe denk je er aan te komen?

— O, er zijn middelen genoeg!

— En denk je dat men je die middelen rustig zal laten toepassen? Je

kunt toch wel begrijpen, dat de Bank van Engeland, zodra de telegraaf haar op de hoogte heeft gesteld, aan de regering zal verzoeken een paar oorlogsschepen tot haar beschikking te stellen teneinde te pogen de kisten weer naar de oppervlakte van de zee te brengen. Ik ontken de waarde van de Dolfijn, je prachtige duikboot, niet, maar je zult toch zelf wel inzien, dat zij weinig kan uitrusten tegen torpedojagers!

— Toch wel, Charles, zij kan zich onzichtbaar maken, hernam Raffles kalm, en dat kan een torpedojager niet!

— Maar men zal er ook wel duikboten bij halen, Edward.

— Daar zou men heel verkeerd aan doen, want daar heeft men niets aan, tenminste wanneer zij niet zijn ingericht als die van mij! Met een duikboot van de Engelse marine, Charles, kan men, als men onder water blijft, wel zien wat er op de oppervlakte der zee plaats heeft, door middel van de periscoop, maar niet, wat er daaronder voorvalt.

— Maar de duikers, schakel je die ook uit? Die zullen je dan toch wel kunnen zien?

— Natuurlijk! Maar geloof jij zelf wel, dat een duiker, dat tien duikers iets kunnen uitrusten tegen mijn Dolfijn?

— Zij zelve niet, maar zij kunnen, eenmaal weer boven, de plek aangeven, waar je je bevindt en dan zullen een paar goed gerichte dieptebommen een paar gaten in de huid van je duikboot maken, en ik geloof niet, dat ze daar beter van zal worden, evenmin als wij trouwens!

Raffles haalde echter de schouders op en hij liet zijn blikken als liefkozend glijden over de donkergrijze, van het zeewater glimmende huid van zijn duikboot, waarvan het dek op dit ogenblik nauwelijks een decimeter boven de golven uitstak.

— Ik zal eenvoudig niet op dezelfde plek blijven, dat is alles! zei hij toen. Je kunt niet zoveel tegenwerpen maken, Charles, of ik zal er wel steeds een antwoord op geven! Kortom, ik

blijf hier en ik zal eens gaan kijken, hoe het met de ligging van die kisten staat. Blijf hier in de buurt zodat wij elkaar niet kwijtraken.

— Ik hoop dat je niet te lang onder water blijft, Edward, het is volstrekt niet uitgesloten, dat de ontploffing te Fosdyke gehoord is, ja, dat is zelfs zeer waarschijnlijk en in dat geval zullen er wel spoedig boten van de havenpolitie komen opdagen. En ik zou hier liever niet op deze plek worden aangetroffen, dat kun je je wel voorstellen. Maar, wat drommel, wij hebben al te lang gewacht! Daar komt er waarschijnlijk al een aan!

Raffles wendde zich om, keek in de aangewezen richting, bracht zijn nachtkijker voor het oog en zei toen:

— Je hebt gelijk, het is een grote motorboot van de politie. Maak dat je het ruime sop kiest, vaar dadelijk naar Boston, neem je intrek in het King Charles Hotel aan de haven onder je gebruikelijke naam en wacht daar mijn berichten af. Wij kunnen met onze nieuwe, in het oog lopende motorboot toch niets uitrichten en wij doen wel zo goed, haar voorlopig maar op te bergen! Haast je, want ofschoon de « Sperwer » hard genoeg loopt, ik zou er geen eed op durven doen, dat die drommelse politieboten niet nog harder gaan, want zij zijn er speciaal op gebouwd. Maak dus maar dat je wegkomt!

— En jij?

— Ik loop niet het minste gevaar, ik laat mij eenvoudig zakken!

De beide mannen wuifden elkaar een vaarwel toe, Brand stootte met de bootshaak zijn motorboot af, haalde een kleine hefboom over en aanstonds stootte het ranke vaartuig over de golven en verdween in noordelijke richting.

Raffles echter daalde naar het inwen-

dige van de duikboot af langs de smalle stalen ladder en sloot het kleine luik met enkele handgrepen.

In de helverlichte machinekamer stond Henderson, een reusachtig gebouwd man, achter het kleine handwiel, op een stalen staaf bevestigd, door middel waarvan men de boot kon besturen.

Onder het bereik van zijn rechterhand bevonden zich enige kleine, glanzende hefboomen, die door ze over te halen, de balasttanks lieten vollopen bij het duiken en het water later weer uitpersten, of de stabiliseringsvlakken in een zekere hellingshoek stelden.

De duikboot was zo klein, dat Henderson er juist in kon lopen, tenminste in het middenste gedeelte, zonder zijn hoofd tegen de stalen zoldering te stoten.

Er was echter plaats voor een achtal opvarenden, maar dan moest minstens de helft zich uitstrekken op de kleine kribben, tegen de zijwanden van de boot aangebracht, teneinde de anderen niet in de weg te lopen.

Maar juist door haar kleinheid kon de Dolfijn zich gemakkelijk verborgen houden en zij dook wonderlijk snel; in slechts weinige seconden kon zij zich volkomen onzichtbaar maken.

Zodra Raffles het luik gesloten had, zei hij op zachte toon tot Henderson:

— Wij duiken, James! Laat de boot maar zakken tot op de bodem, er staat hier nauwelijks vijf vadem water.

Aanstonds haalde Henderson een hefboom over, eer zacht borrelend gestrekt geen vaart had, zonk zij bijna luid werd gehoord en daar de boot volrechtstandig naar de bodem van de golf, waarop zij zich zachtjes, als een levend wezen, neervleide.

HOOFDSTUK II

ONDER DE GOLVEN

De duikboot lag nu onbewegelijk stil en boven het dek bevond zich thans een waterlaag van omstreeks 8 meter.

Raffles had plaats genomen voor een kijkglas, van een zeer helder soort cristal vervaardigd, dat zich voor in de boot bevond, aan het einde van een kleine smalle eetzaal, die tevens dienst deed als logies.

De lens was zo geplaatst, dat men daardoor duidelijk kon waarnemen wat er in het water voorviel.

Soortgelijke kijkglazen bevonden zich in de achterstevan en in de beide zijwanden van de duikboot.

Op het ogenblik dat Raffles voor het kijkglas trad, gleed er juist een donkere schaduw boven de duikboot: dat moest de politieboot zijn.

Het volgende ogenblik verlichtte een zeer heldere straal, klaarblijkelijk afkomstig van een zoeklicht, de zee tot op verre afstand, en toen Raffles nauwkeurig toekeek, zag hij, heel in de verte, niet groter lijkend dan een stip, de witte motorboot, die hem pas weinige dagen geleden was afgeleverd, in allerijl wegvaren, om enkele ogenblikken later geheel uit het gezicht te verdwijnen.

Nu begon de schitterende lichtstraal als het ware de zee af te zoeken en Raffles begreep, dat de politieboot rond-

voer in de hoop, nog iets uit de scheepsramp te kunnen redden.

Een uur later doofde het zoeklicht plotseling uit, en op geen tien meter afstand van de duikboot daalde een donker, zwaar voorwerp langzaam naar beneden; het was een scheepsanker.

Waarschijnlijk had de politieboot het bevel gekregen op dezelfde plek te blijven, waar de motorboot met de kisten goud gezonken was, totdat er hulp zou zijn komen opdagen.

Het volgende ogenblik liep de ankerketting strak en de zwarte schaduw bevond zich thans weer vlak boven de duikboot.

Het was een zeer heldere nacht en op zee moest men tamelijk ver vooruit kunnen zien, want de maan stond vol aan de klare hemel.

Raffles raadpleegde zijn horloge en begaf zich toen naar de machinekamer, waar Henderson nog altijd bij zijn stuurrad stond.

Raffles keek hem even glimlachend aan en vroeg toen:

— Ben je bang, dat de duikboot zal weglopen, James?

— Dat niet mylord, maar gij hadt mij niet het bevel gegeven mijn post te verlaten.

— Dat is waar, dat had ik vergeten, hernam Raffles hoofdschuddend. Ik geloof dat je daar zoudt blijven staan tot de jongste dag, wanneer ik niet zei, dat je je kon verwijderen. Welnu dan, James, je kunt het stuurwiel nu wel met rust laten en eens in de kombuis gaan kijken, of daar nog iets eetbaars is. Wij zullen wat eten en dan gaan slapen, want ik kan met de beste wil van de wereld niet inzien, wat wij op dit ogenblik hier zouden kunnen uitrichten. Wij zijn zeker niet meer dan dertig of veertig meters verwijderd van de plek, waar de kisten liggen en ik zou die plek zeker ook wel ontdekken, wanneer ik slechts mijn eigen schijnwerper in werking stelde. Dat durf ik echter niet doen, want het felle licht zou zeker aan boord van de politieboot ontdekt worden en dat zou voor ons wel eens minder aangename gevolgen kunnen hebben. Wij zullen wachten tot de dag aanbreekt, James, vóór wij iets ondernemen. En daar dit nog minstens zes of zeven uur duurt, kunnen wij die tijd het best besteden door wat rust te nemen. De duikboot ligt hier volkomen veilig op haar bed van zand, in het water valt op deze diepte niet de minste beweging waar te nemen en grote schepen, waarvan de kiel ons in de grond zou kunnen drukken, komen hier gelukkig niet; wij zijn hier juist in de buurt van een der talrijke zandplaten, waarvan het in deze golf wemelt en die zeer gevaarlijk zijn voor degenen, die hier de weg niet weten. Ik acht het zelfs waarschijnlijk, dat de kist met dynamiet aan boord van de boot der treinrovers, ontploft is tengevolge van een plotselinge schok, toen de boot, die met zeer snelle vaart liep, op zulk een zandplaat vastliep.

Henderson begaf zich nu naar een klein vertrek, eigenlijk wel wat te klein voor een man van zijn omvang, en haalde uit de provisiekast het nodige te voorschijn, teneinde een eenvoudige maaltijd te bereiden.

Toen de beide mannen deze genuttigd hadden, begaven zij zich ter ruste; Raffles in de voorkajuit, nadat hij een van de rustbanken had neergeklapt, die

anders in de zijwand van de boot waren verborgen en Henderson in een soort smalle bedstede, die zich aan een kant van de machinekamer bevond.

En beiden waren zo vermoeid door de gebeurtenissen van die dag, dat zij, ondanks het eigenaardige van hun toestand, binnen vijf minuten rustig sliepen.

Raffles kende zijn boot, hij stelde vertrouwen in haar, hij wist dat zij volkomen waterdicht was, en een veel grotere druk had kunnen weerstaan, dan op dit ogenblik en hij voelde zich tussen haar stalen wanden even veilig als in zijn bed in zijn huis te Londen.

Het was omstreeks zeven uur in de ochtend, toen Raffles zich zacht op de schouder voelde kloppen.

Hij richtte zich op zijn ellebogen op, wreef zich even de ogen uit en zag Henderson reeds gekleed voor zijn smal bed staan.

— Wat is er te doen, James? vroeg hij, nog een weinig slaapdronken.

— Niets anders, mylord, dan dat het zeven uur is en dat het ontbijt gereed staat.

Henderson had dit zo kalm gezegd, als was het de eenvoudigste zaak van de wereld de tafel te dekken en het ontbijt gereed te zetten op de bodem van de zee.

Raffles was in een ogenblik zijn krib uit, ontkleedde zich snel en nam een heerlijk verfrissend bad in een soort uitholling van de bodem, waarover een planken vloertje lag en dat men binnen enkele minuten kon laten vollopen met zeewater.

Hierop kleedde hij zich weer aan, maakte wat gymnastische oefeningen en zette zich aan de smalle tafel, die het middelste gedeelte van de kajuit innam.

Voor het gebrek aan frisse lucht behoefden de beide mannen vooreerst niet bevreesd te zijn, want vóór zij zich ter ruste begaven, had Raffles het zuurstofapparaat in werking gebracht, hetwelk de lucht in de boot nog geruime tijd geschikt zou doen blijven om te worden ingeademd.

Raffles nam zich echter voor, zodra de omstandigheden het toelieten, naar de oppervlakte te stijgen en het luik gedurende een half uur te openen, teneinde aan de frisse zeelucht gelegenheid te geven de duikboot tot in haar uiterste hoekjes te vullen en er de bedorven, verbruikte lucht uit te verdrijven.

Toen Raffles zijn ontbijt halverwege beëindigd had, riep hij Henderson bij zich, die in de machinekamer bezig was alle onderdelen blinkend op te poetsen, en zei :

— Ik maak je mijn compliment over het ontbijt, James, het is voortreffelijk.

De reus bloosde als een jong meisje bij deze lof en zei :

— Het verheugt mij, dat het mylord goed smaakt !

— Heb je zelf al gegeten, James ?

— Om u te dienen, mylord !

— Dus gaan wij nu aanstonds naar boven om wat frisse lucht te scheppen, op veilige afstand natuurlijk ! Heb je de omgeving al eens opgenomen ?

— Ja mylord !

— En iets bizonders gezien ?

— Ik kan niet beoordelen of het iets bizonders is, mylord, maar er liggen drie torpedojagers boven ons hoofd.

— Alle duivels ! riep Raffles verschromt uit. Dat is ongetwijfeld iets bizonders, James ! Zij zijn er vroeg bij, dat moet ik zeggen ! Wat doen zij ?

— Toen ik door het kijkglas keek, lagen zij nog voor anker, mylord, maar zij hebben zoëven de ankers gelicht en varen nu zo'n beetje rond, alsof zij wat beweging willen nemen.

— En het andere, heb je soms al iets van de kisten met goud kunnen ontdekken ?

— Ik geloof wel, dat ik zoiets gezien heb, mylord. Aan bakboord van onze duikboot is een tamelijk diepe kuil in de bodem, met een flauwe glooiing en op de tegenovergestelde helling van die kuil meen ik witte voorwerpen te hebben gezien, die wel de kisten met het goud kunnen zijn. De zon stond echter nog te laag boven de horizon, dan dat zij de golven tot op grote diepte had

kunnen verlichten. Ik denk, dat het aanstonds wel beter zal gaan.

— Maak je nu dan gereed om te stijgen, James.

— Ik zal er voor zorg dragen, mylord.

Raffles had juist het ontbijt beëindigd, toen een eigenaardig klotsend geluid tegen de boeg van de boot hem waarschuwde, dat zij de oppervlakte der zee bereikt had.

Hij trad de machinekamer binnen, keek naar de manometer en vervolgens naar het peilglas, die hem aantoonde, dat hij zich niet bedrogen had.

Hij beklom enige treden van de kleine stalen ladder, maakte snel het ronde luik los en ademde met diepe teugen de heerlijke, versterkende zeelucht in.

De zon straalde in verblindende glans en enige meeuwen, op voedsel uitgetogen, vlogen luid krijsend in grote cirkels om de duikboot heen, die zij wel voor een monsterachtig grote vis moesten houden.

Na enige ogenblikken van dit schouwspel te hebben genoten, begaf Raffles zich naar de kajuit teneinde zijn kijker te gaan halen.

Met dit instrument gewapend, klom hij de ladder halverwege weer op, tot dat hij met het hoofd alleen boven het dek uitkwam, bracht de kijker voor de ogen en zocht de horizon af in de richting van de kust.

Henderson had zich niet vergist, op ongeveer twee zeemijlen afstand voeren langzaam drie torpedojagers heen en weer.

De poliboot had juist koers naar de kust gezet, misschien om nog meer hulp te halen, of wel, omdat zij thans niet meer nodig was.

Raffles liet de kijker zakken en bromde voor zich heen :

— Dat ziet er minder aantrekkelijk uit ! Drie torpedojagers is eigenlijk wel wat veel ! Maar toch geef ik de partij niet gewonnen, alvorens ik alle mogelijkheden heb uitgeput.

De duikboot voer op dat ogenblik met zeer geringe snelheid in noordelijke richting en verwijderde zich dus hoe langer hoe meer van de kust.

Raffles had zich languit op het dek uitgestrekt naast het luik, opdat hij zo min mogelijk in het oog zou vallen en ook om aan de frisse lucht gelegenheid te geven de bedorven atmosfeer daarbinnen te zuiveren.

Van tijd tot tijd bracht hij zijn kijker opnieuw aan het oog en toen er een half uur verstreken was, zag hij, dat een van de torpedojagers klaarblijkelijk weer voor anker was gegaan, terwijl de beide andere in grote kringen in elkanders zog bleven rondvaren.

Hij ging weer de duikboot binnen, sloot het luik en beval:

— Duiken en terugkeren, James! Niet te snel, wij gaan eens poolshoogte nemen!

Henderson liet de boot keren, en toen zij genoeg vaart had, liet hij het water in de balasttank binnenstromen en binnen weinige seconden verdween de boot weer onder de oppervlakte van het water.

Raffles had zich voor het oculair van de periscoop geplaatst, die hij slechts een halve voet boven water deed uitsteken, en kon zodoende zeer duidelijk waarnemen, wat er aan boord van de torpedojagers voorviel.

Maar op enige kabellengten afstand was hij wel verplicht het instrument geheel binnen boord te halen, want bij de heldere atmosfeer zou men aan boord aan de torpedojager de periscoop wel eens kunnen opmerken.

Henderson had de vaart nog wat moeten verminderen, want men was het gebied van de zandplaten weer genaderd, die zich thans voordeden als een waar heuvellandschap, vrij diepe ravijnen, bergplateau's en dan weer ondiepe dalen, die zich in grillige bochten tot dicht bij de kust uitstrekten.

De boot voer dwars door grote scholen vissen, die als zilver glinsterden in de stralen van de zon.

Raffles had zich weer voor het voorste kijkglas geplaatst en gaf nu, door middel van een kleine telefoonleiding, zijn bevelen aan Henderson, die zijn plaats aan het kleine stuurwiel niet verlaten had.

— Een weinig meer naar stuurboord, James, nog wat, zo is het voldoende, matig de vaart nog een weinig.

Langzaam gleed de boot voort, nu eens een weinig stijgende, teneinde niet tegen een verheffing van de bodem aan te botsen, dan weer dalende, soms ook een grote omweg makende, teneinde niet verplicht te zijn het dek boven water te vertonen, want het was laag water en sommige zandplaten zouden zelfs over een uur geheel droog komen te liggen.

De reus begreep zeer goed het gevaar, dat er uit kon voortvloeien, als men zich boven een van die plateau's waagde, die bijna een uur gaans lang zijn en die slechts bij vloed door een paar meters water worden bedekt.

Het zou even vernederd als gevaarlijk voor de opvarenden zijn, wanneer zij tot de ontdekking moesten komen, dat zij midden op zulk een plateau als een vis op het droge lagen.

Maar eensklaps klonk de stem van Raffles:

— Stop, James! En laat de boot weer tot op de bodem dalen!

— Henderson gehoorzaamde onmiddellijk, want er was iets in de stem van Raffles, dat hem zei, dat er iets ongewoons aan de hand was.

Nog geen volle minuut later lag de boot weer onbewegelijk stil.

Henderson wierp een blik door het kijkglas en slaakte een lichte kreet van verbazing en ook van schrik.

De boot was gedaald in de onmiddellijke nabijheid van een tiental vierkante voorwerpen, welke Henderson aan hun vorm dadelijke herkende; het waren de withouten kisten van de Bank van Engeland, waarin deze haar goud pleegt te verzenden, de kanten versterkt met dwarsplanken en met hengsels van dik touw aan de zijwanden.

Maar deze kisten trokken niet het alereerst zijn aandacht.

Dat was een gedaante, die, op ongeveer dertig meter van de boot verwijderd, zich langzaam heen en weer bewoog over de bodem van de zee, en

die een helder licht scheen uit te stralen.

Het was een duiker, daaraan kon niet getwijfeld worden.

De man had een electriche lantaarn op de borst bevestigd en telkens als hij zich een weinig terzijde wendde, zodat het licht niet in de ogen van de beide waarnemers viel, konden dezen duidelijk zijn bewegingen volgen.

Hij droeg het gewone duikerpak, een grote koperen helm, van een rond kijkglas voorin, een zware lederen gordel, waaraan een bijl bevestigd was, een costuum van rubber, met linnen overtrokken, en loden zolen van verscheidene decimeters dikte, die hem in een rechtstandige positie moesten houden.

Onder de oksels was het koord bevestigd, waaraan hij weer naar boven zou worden getrokken en achter in de helm mondde de buis uit van het luchtversingstoestel, terwijl een derde draad de electriche lamp deed gloeien.

De duiker scheen de kisten met het goud nog niet te hebben gezien, hetgeen niet verwonderlijk was, want tussen deze en de zoekende man verhief zich een lage heuvel, welke hij eerst zou moeten overschrijden, alvorens hij de kisten zou kunnen zien liggen.

Hij moest echter weten, dat hij zich in de buurt bevond, want hij stond juist gebogen over een stuk van de voorstevan van de grijze motorboot en onderzocht dit met behulp van zijn electriche lantaarn.

Een oogenblik later was het duidelijk genoeg te merken, dat de duiker de duikdoot van Raffles reeds in het oog moest hebben gekregen.

Misschien dacht hij wel, dat het een wrak was, misschien herkende hij het donkergrijze voorwerp niet aanstonds.

Hoe het zij, hij kwam nu langzaam nader, voorzichtig voortschuivend op zijn loden zolen.

Henderson wierp Raffles een vragende blik toe.

— Zou hij ons gezien hebben, mylord? vroeg hij toen.

— Dat moet ik wel vrezen, James! Om te stijgen is het nu te laat, het is

misschien het verstandigst, rustig te blijven waar wij zijn; die man kan ons in ieder geval niet schaden. Hij heeft, wel is waar, een bijl bij zich, maar hij zal het wel laten, daarmee de stalen huid van onze boot aan te tasten, hij zou het ding eenvoudig bot slaan of breken.

— Maar hij zal ons kunnen zien door de kijkglazen, mylord! Die lantaarn, welke hij draagt, is drommels sterk!

— Je hebt gelijk, James, het is misschien beter ze te sluiten met de gordijntjes!

Aldus werd gedaan en Raffles keek nu door een spleet van een der gordijntjes naar de duiker, die langzaam en als met moeite naderbij kwam.

Maar terwijl hij dit deed moest hij de heuvel beklimmen en nu scheen hij de kisten in het oog te krijgen.

Aanstonds bepaalde hij alleen hierop zijn aandacht en voor het oogenblik scheen hij de duikboot geen blik meer waardig te keuren.

Hij richtte zijn schreden naar de plek, waar de kisten reeds half in het zand waren weggezakt en binnen enkele minuten had hij ze bereikt.

Hij scheen een oogenblik in beraad te staan en toen zag Raffles hem een ruk geven aan het ophaaltouw.

Het volgende oogenblik steeg hij langzaam naar de oppervlakte van het water en het was een vreemd gezicht, die menselijke gedaante, die zulk een fel licht uitstraalde, te zien opstijgen.

Nauwelijks was hij uit het oog verdwenen of Raffles zei:

— Ik geloof dat wij juist bijtijds zijn teruggekeerd, James. Men zou zo waar in staat zijn de kisten voor onze neus weg te halen en dat kan toch onze bedoeling niet zijn! Dat kunnen wij niet rustig toelaten! Er zal minstens een half uur verlopen, voor de duiker weer in staat is, naar de diepte af te dalen en dat is, geloof ik, ruimschoots voldoende, om te trachten, althans een paar van die kisten buit te maken.

Henderson knikte, ten bewijze dat hij er juist zo over dacht.

Het zou zeker zonde zijn die fraaie kisten met hun kostbare inhoud, door de Engelse oorlogsschepen te laten weghalen, en daarbij rustig toe te zien.

Dadelijk werden de nodige maatregelen genomen, om zich van een paar der kisten meester te maken.

HOOFDSTUK III

DE STRIJD OM HET GOUD

Raffles had zich haastig weer naar de voorste salon begeven, de smalle kajuit, die op haar breedste gedeelte ongeveer twee meter mat, en omstreeks vier meter lang was.

Daar bevond zich, in de voorstevan, een eigenaardige inrichting, zoals men ze ook aantreft in de duikboten der verschillende oorlogsvloten, maar daar zijn zij bestemd om doorgang te verlenen aan de verschrikkelijke vernielingswerktuigen, welke men torpedo's noemt.

De inrichting bestaat in hoofdzaak uit een stalen buis, aan de buitenzijde zowel als aan de binnenzijde voorzien van een hermetisch sluitend deksel.

Wanneer de bemanning een torpedo wil afschieten, wordt eerst de ronde deur van de buis geopend, die zich aan de binnenzijde van de boot bevindt, vervolgens wordt de torpedo met behulp van stalen takels of van een rolwagen, die over rails loopt, in de lanceerbuis geschoven, het eerste, zosven genoemde deksel wordt weer gesloten, en daarop wordt de tweede afsluiting geopend, door middel van een stelsel van hefboomen, waardoor het zeewater gelegenheid vindt, in de lanceerbuis binnen te dringen.

Feitelijk ligt dus nu de torpedo in het water, en de bemanning heeft verder niets te doen dat het vreselijk werktuig door middel van electriciteit de buis te doen verlaten.

En niet zodra is dit geschied, of de buitenste deur sluit zich weer automatisch.

Een dergelijke inrichting nu bevond zich in de duikboot, welke Raffles zelf gebouwd had, maar hier nam het menselijk lichaam de plaats in van het vernielingswerktuig.

Raffles begon zich zo haastig mogelijk te ontdoen van zijn bovenkleden, opende een vak in de zijwand, en nam daaruit een volledig duikerspak, dat evenwel slechts weinig overeenkomst had met de pakken, welke de duikers gemeenlijk plegen aan te trekken, wanneer zij zich te water moeten begeven.

Het bestond uit een nauwsluitend wanbuis en broek uit één stuk, en was vervaardigd uit rubber, en zeer sterke zijde.

Het was niet alleen zeer sterk, maar ook volkomen ondoordringbaar voor water.

Aan de zolen waren een paar loden platen bevestigd, een paar duimen dik,

en van boven eindigde het costuum in een koperen ring met schroefdraad, die om de hals paste en waarop de eigenaardig gevormde helm kon worden vastgeschroefd.

Ook deze helm was geheel van koper vervaardigd, en boven bevond zich een reservoir, waar dampkringslucht onder hoge drukking was samengeperst, en die met een nauwe buis uitkwam ter hoogte van de mond.

De gebruikte lucht kon worden afgevoerd door een tweede buis, uitkomende in een kleine cylinder, die met riemen op de rug was bevestigd.

Nadat Raffles het costuum en met behulp van Henderson ook de helm had aangedaan, gespte hij zich een brede lederen riem om het middel, wapende zich met een kleine, zeer scherpe bijl, en greep een touw, aan het einde voorzien van een stevige haak.

Daar het hem nu onmogelijk viel zich verstaanbaar te maken, beduidde hij Henderson met tekens, dat deze de eerste deur van de kleine schutsluis moest openen.

Henderson trad toe op een kleine deur, die er juist uitzag als de afsluitdeuren van een stoomketel, draaide de bouten los, en kon nu de deur openen.

Raffles beduidde Henderson met gebaren, dat hij moest post vatten voor een der kijkglazen, en kroop vervolgens in de nauwe buis, die voor een man als Henderson ternauwernood ruimte zou hebben geboden.

Raffles kon er juist languit in liggen, en de bovenkant van zijn hoofd raakte het tweede deksel, toen Henderson het eerste reeds sloot.

Raffles zelf begon nu het tweede deksel los te maken, maar heel voorzichtig, zodat het zeewater niet plotseling naar binnen kon dringen, maar slechts in een betrekkelijk dunne straal, zodat er geen gevaar zou bestaan, dat de plotselinge druk van het water hem nadeel zou kunnen berokkenen.

Zodra de buis nu vol water was gelopen, opende Raffles de deur geheel en al, zodat hij zich op zijn buik vooruit kon schuiven en uit de buis kruipen,

die zich ternauwernood een halve meter boven de zeebodem bevond.

Raffles richtte zich op en keek om zich heen.

De zon stond zeker thans reeds hoog aan de hemel, want zij verlichtte het water tot op grote diepte.

Raffles kon dan ook duidelijk tot op vele meters afstand voor zich uit zien.

Het was dan ook volstrekt niet nodig geweest, zich van zijn electriche lantaarn te voorzien, wegens de betrekkelijk geringe diepte, niet meer dan acht meter, waarop hij zich thans voortbewoog.

Toen hij de blik omhoog richtte, zag hij vier grote slagschaduwten, die van schepen afkomstig moesten zijn.

— Kom, zij schijnen hulp te hebben gehaald, bromde Raffles voor zich heen. Nu, het zal zaak zijn, dat wij ons een weinig haasten.

Hij stapte zo snel hij kon voort, in de richting van de kisten, waarvan de gele kleur duidelijk afstak tegen het heldergroene water.

Tientallen vissen, tonijnen en honderden haringen vluchtten verschrikt voor hem uit, ontsteld door deze plotselinge verschijning in hun domein.

Het touw achter zich aanslepend, schreed Raffles voort over het fijne, witte zand, waaruit hier de bodem van de golf bestond.

Na omstreeks tien minuten, het gaan onder water is lang niet gemakkelijk, had hij de kisten bereikt.

Hij aarzelde niet, maar bond dadelijk zijn touw aan de hengsels van een tweetal kisten, en aanvaardde onmiddellijk de terugtocht.

Het was hoog tijd, want toen Raffles de blik nogmaals omhoog wierp, zag hij, dat de duiker van zoeven, of misschien wel een ander, weer langzaam naar de bodem van de zee kwam af dalen.

Hij behoefde er niet aan te twifelen, de man zou hem aanstonds moeten zien.

Hij zou echter in de eerste minuten nog geen waarschuwingssein kunnen geven, daar hij zelf thans hing aan het

touw, waaraan men hem naar beneden liet, en daar dus niet aan kon trekken.

Dat zou hij pas kunnen doen, wanneer hij met zijn voeten op de bodem stond en het touw slap hing.

Raffles begreep intussen, dat hij zich zou moeten haasten, want wanneer de duiker, die daarginds werd neergelaten, de kisten bereikte vóór hij zich weer binnen de duikboot bevond, dan zou hij de met zoveel moeite verworven buit weer moeten prijs geven.

Of liever, de duiker zou hem die moeite wel besparen, want hij zou zich natuurlijk haasten, het touw weer los te maken, waaraan de stoutmoedige rover twee van de kisten had bevestigd, en vervolgens het waarschuwingssein geven; de gevolgen daarvan zouden voor Raffles wel eens zeer noodlottig kunnen zijn.

Binnen enkele minuten had Raffles de afstand afgelegd, die hem van de duikboot scheidde. Hij maakte het andere uiteinde van het touw stevig vast aan een der stalen ringen, welke op de buitenhuid van de boot waren vastgeklonken, en die dienden om er de duikboot aan te kunnen meren, kroop vervolgens zo snel hij kon met de benen vooruit weer in de kleine schutsluis.

Enige ogenblikken later gleed Raffles uit de buis naar binnen.

Niet zodra had Henderson Raffles van de helm ontdaan, of de stoutmoedige avonturier riep uit:

— Vlug op je post, James! Ik heb twee kisten aan de haak geslagen, de duiker daalt weer neer, en wij moeten zorgen, dat wij uit de voeten komen! Blijf ongeveer een meter onder de oppervlakte, en vaar niet te snel, anders zouden wij die twee aardige kistjes misschien kwijt raken!

— Waarheen moet ik koers zetten, mylord?

— Begin maar met de baai over te steken, in de richting van Boston, en houdt aan op een stille plek van de kust, waar wij gelegenheid hebben, de kisten aan boord te nemen.

Terwijl Raffles zich weer van het duikerpak ontdeed, vatte hij post voor een

der kijkglazen en zag, hoe de duiker bijna de bodem bereikt had, en, blijkbaar verbaasd, enige ogenblikken op dezelfde plek roerloos bleef stilstaan.

Zou hij de diefstal reeds ontdekt hebben? Of werd zijn aandacht voornamelijk getrokken door het vreemde voorwerp, dat hij zoeven had gezien, en dat daar nu nog altijd onbewegelijk op dezelfde plek lag.

Zonder zich te bekommeren om de kisten, richtte hij langzaam zijn schreden naar de duikboot, blijkbaar in het onzekere wat te doen.

Maar reeds had Henderson de hefboom overgehaald, waardoor het water uit de ballasttank geperst werd, en langzaam begon de boot zich van de bodem te verheffen.

Een ogenblik later zweefde zij vrij in het water, en de schroef begon te draaien.

Nu kon de duiker volstrekt niet meer in twijfel verkeren wat betreft de aard van het voorwerp, dat zozeer zijn belangstelling had gaande gemaakt, en Raffles, die voor het kijkglas was blijven staan, zag hoe de man snel enige rukken gaf aan het touw, waaraan men hem naar beneden had gelaten.

Dadelijk begon men daarboven het touw weer in te palmen, gehoorgevend aan het waarschuwingssein, hetwelk de duiker gegeven had.

Deze steeg naar de oppervlakte, en enige minuten later zou hij zeker aan de bemanning van de torpedo-jagers hebben meegedeeld, wat hij daar beneden had gezien.

Raffles had zich naar Henderson gewend, en zei:

— Vooruit, James! Wij moeten maken dat wij wegkomen!

De reus hield zijn blik strak op het peilglas gevestigd, en Raffles meende een uitdrukking van verbazing en schrik op zijn gelaat te lezen.

— Wat is er, James? vroeg hij, terwijl hij enige schreden nader kwam.

— Ik weet het nog niet, mylord, maar ik zou zeggen, ik geloof dat de pomp niet normaal werkt!

— Hoe zo? Wordt het water dan niet uit de tank geperst?

— Lang niet zo snel als normaal, mylord!

Zonder antwoord te geven, snelde Raffles naar een ander gedeelte van de machinekamer, na een draagbare elektrische lamp, door ijzeren mazen beschermd, van de wand te hebben gegrepen. Hij ontstak de lamp en knielde neer bij een werktuig, hetwelk door de motor van de duikboot in beweging werd gebracht.

Het was de perspomp, die met kracht het zeewater moest wegpersen uit de vergaarbakken, wanneer de «Dolfijn» naar de oppervlakte van de golven moest stijgen.

Hij greep enige werktuigen, schroefde snel het stalen deksel van de cylinder los, onderzocht de zuigers, en bevond dat zij volkomen in orde waren.

De cylinder zelf was volkomen dicht en gaaf.

Raffles bevestigde het deksel weer op zijn plaats en onderzocht het mechanisme, waardoor de beweging van de motor op de zuiger van de pomp werd overgebracht.

De kamraderen waren volkomen gaaf, er mankeerde geen enkele tand aan, alles was voortreffelijk gesmeerd.

Raffles richtte zich op. Zijn gelaat was bleek geworden, want hij begreep dat zij in ernstig gevaar verkeerden, wanneer de boot niet meer naar de oppervlakte kon rijzen.

— Wat denk je dat het is, James?

— Er moet zich een scheur in een der vergaarbakken bevinden!

— Dat vrees ik ook, James!

Raffles trad op het kijkglas toe. Hij kon nog juist zien, hoe de duiker weer aan boord van de sloep werd gehesen, die hem naar de plek had gebracht, waar hij zich naar de bodem van de zee had laten zakken.

Het gevaar was dus dreigend.

Maar niet alleen dreigde het van de kant der torpedojagers!

Er was een ander, een veel groter gevaar, en dat was het gebrek aan lucht, dat zich spoedig genoeg zou doen gevoelen.

Inderdaad, de «Dolfijn» bevond zich reeds geruime tijd op de bodem der zee, na lange tijd onder water te hebben gevaren, en zij was zó klein, dat de voorraad verse lucht betrekkelijk spoedig was uitgeput.

Weliswaar bevond zich een zuurstofapparaat aan boord, maar ook dit had men reeds enige malen moeten aanspreken, en het had ook gediend, om er het reservoir in de duikerhelm mee te vullen.

Reeds nu begon de lucht bedompt te worden, en men zou niet lang meer kunnen wachten, alvorens het zuurstofapparaat in werking moest worden gesteld.

— Wil ik naar buiten gaan, mylord, en zien of ik het lek kan vinden? De scheur bevindt zich wellicht op een plaats, die betrekkelijk gemakkelijk te bereiken is, en ik zou haar misschien voorlopig kunnen repareren met een plaat staalblik.

— Onmogelijk, James, antwoordde Raffles hoofdschuddend. Zelfs al zou de scheur zich ter zijde van de ballasttank bevinden, dan nog zou het niet doenlijk zijn, haar van buiten af te dichten. De plaat zou geklonken moeten worden, en wij kunnen van binnen af de wand van de vergaarbak niet bereiken; het water zou dadelijk de gehele duikboot vullen, en wij zouden hier jammerlijk omkomen, vóór wij tijd hebben gevonden, haar te verlaten.

— Maar laat ik het in ieder geval onderzoeken, mylord, drong Henderson aan.

Raffles aarzelde nog even, en reeds wilde hij een toestemmend antwoord geven, toen een blik door het kijkglas hem weerhield.

Twee duikers daalden bijna gelijktijdig naar de bodem der zee af!

HOOFDSTUK IV

VAN DE REGEN IN DE DROP

Met opeengeklemd lippen keek Raffles toe.

De duikers waren ditmaal voorzien van een groot rond voorwerp, hetwelk hij spoedig genoeg herkende: het waren elektrische schijnwerpers.

En hij kon er niets tegen doen, hij stond machteloos tegenover die mannen, die daar rustig en zeker kwamen afdalen.

Het duurde niet lang of zij hadden de bodem bereikt, en dadelijk stelden zij hun elektrische lampen in werking, die tot op bijna 100 meter afstand een zeer helder licht verspreidden.

En dat de duikboot in de eerste plaats het onderwerp van hun onderzoekingen uitmaakte, bleek maar al te spoedig, want zij richtten er aanstonds de stralen van hun zoeklichten op.

Raffles trad met een sombere blik een weinig terug.

Hij begreep dat hij ditmaal op genade of ongenade was overgeleverd aan de mensen daarboven, veilig aan boord van de torpedojagers, en die nog niet wisten, dat zich hier twee levende wezens bevonden, wier lot binnen enkele uren kon zijn beslist.

De mannen met hun lantaarns kwamen steeds naderbij en begonnen toen langzaam om de duikboot heen te lopen.

Zij belichtten haar van alle kanten, en plotseling viel een straal van een der krachtige lantaarns door een kijkglas naar binnen, en verlichtte het inwendige van de machinekamer.

De duiker, die de lantaarn droeg, bleef een ogenblik zeer verbaasd en onbewegelijk toezien, en scheen zijn makker te wenken, die ook naar binnen gluurde.

Zij konden dit zeer gemakkelijk doen, want de kijkglazen bevonden zich juist ter hoogte van hun ogen.

Raffles en Henderson hadden de machinekamer verlaten en hadden zich teruggetrokken naar de voorste kajuit, voor welk raampje zij de gordijnen hadden dichtgetrokken.

De duikers moesten echter wel begrijpen, dat er zich mensen in de duikboot bevonden, want zoëven had een hunner Raffles duidelijk moeten zien.

Zij verwijderden zich weer, en toen ontdekte een hunner het touw dat aan de stalen ring was vastgebonden.

Hij volgde dit touw, en door een kiertje van het gordijn zag Raffles, hoe hij enige tijd later ontdekte, dat het andere einde aan twee van de kisten met goud was vastgebonden.

— Als de man geen ezel is, bromde hij voor zich heen, dan moet hij ook wel beseffen, dat wij averij hebben, daar wij ons natuurlijk anders wel uit de voeten zouden hebben gemaakt.

De beide duikers hadden zich weer bij elkaar gevoegd, en schenen zich door tekens met elkander in verbinding te stellen.

Een ogenblik later gaven zij het sein, en werden weer opgetrokken, maar niet, dan nadat zij het touw van de stalen ring hadden losgemaakt.

Uren verstreken, en gedurende die tijd verschenen de duikers op geregelde tijdstippen, borden telkens een goudkist aan een stalen kabel, en Raffles moest het aanzien, hoe zij een voor een naar boven werden gehesen.

Om de opvarenden van de duikboot scheen men zich daarboven voorlopig in het geheel niet te bekommeren, men dacht waarschijnlijk, dat er slechts twee dingen mogelijk waren: of de opvarenden waren reeds dood en dan viel er toch geen hulp meer te bieden of zij leefden en dan konden zij ook nog wel enige tijd wachten, vóór men de duikboot wegsleepte.

Maar intussen begon de lucht in de duikboot langzamerhand voor de inademing ongeschikt te worden, ofschoon Raffles het zuurstofapparaat reeds lang in werking had gesteld.

Hij begon in te zien, dat er spoedig gehandeld zou moeten worden.

Nog een half uur, en zij zouden jammerlijk moeten stikken in de totaal bedorven lucht.

De duisternis was reeds gevallen en het was volstrekt onmogelijk, iets te bespeuren van hetgeen er thans daarboven voorviel, toen Henderson, na lange tijd te hebben gezwegen, vroeg:

— Kunt gij u voorstellen, mylord, waarom die kerels daarboven al niet lang een poging hebben aangewend, om onze duikboot te lichten? Zij moeten toch wel begrijpen, dat wij niet uit de voeten kunnen komen?

— Dat doen zij ook zeker wel, James, en ik ben er van overtuigd, dat zij de « Dolfijn » zeker zouden gelicht hebben, als zij daartoe maar de nodige outillage aan boord hadden gehad, maar het zou voor torpedojagers, die betrekkelijk gering van afmeting zijn, een vrij gevaarlijke onderneming zijn, een duikboot te lichten, zelfs bij deze betrekkelijk geringe diepte. Daarvoor zijn speciale bokken, sterke hijskettingen en solide windassen nodig. Ik denk echter wel, dat men reeds naar Boston heeft geseind, om vandaar de nodige schepen te laten komen.

— Maar als zij onze boot lichten, mylord, dan lichten zij ons er bij! riep Henderson verschrikt uit.

Dat is wel haast onvermijdelijk, James, en daarom koester ik sedert enige ogenblikken het denkbeeld, om trachten te ontvluchten!

— Ontvluchten, mylord? riep Henderson verschrikt uit. Maar op welke wijze dan? Wij kunnen toch niet, ieder in een duikerpak, te voet over de bodem der zee gaande, de kust trachten te bereiken?

— Dat zou wel wat heel gevaarlijk zijn, James, kwam Raffles glimlachend. Het zou een wandeling van een uur of tien worden, en zolang zou de voorraad zuurstof in onze helmen niet reiken, zelfs niet een derde van die tijd. Bovendien zouden wij hier en daar zeer diepe plekken moeten passeren, tot wel 100 meter, en die druk zou ons lichaam niet uithouden.

— Maar dan zie ik niet in... mylord... stamelde de reus.

— Je zwemt toch als een vis, nietwaar, James?

— Dat zou ik menen, mylord!

— Welnu, dan is er een middel! Bedenk, dat er nauwelijks acht meter water boven ons is, dat is waarlijk niet veel voor goede zwemmers! De moeilijkheid schuilt hierin, hoe de tweede man de duikboot kan verlaten, zonder dat wij onze arme « Dolfijn » vol water laten lopen, maar wanneer wij snel handelen, kunnen wij ook misschien dit bezwaar te boven komen!

— Wat wilt gij zeggen, mylord?

— Alleen dit, James, de binnenste deur van onze kleine schutsluis kan alleen van binnenuit geopend en gesloten worden, nietwaar?

— Zeker!

— Welnu, zie je kans, in een half uur haar zodanig te wijzigen, dat wij haar van de buis uit kunnen dichtmaken?

De reus dacht even na, en antwoordde toen:

— Dat is niet zo moeilijk, mylord! Wij kunnen van de druk van het wa-

ter gebruik maken om ons daarbij behulpzaam te zijn.

Reeds onder het spreken had Henderson het deksel handig losgeschroefd, uit de hengsels gelicht, en veranderde het nu in de machinekamer zodanig, dat de sluitwielen aan de binnenzijde van de buis kwamen te zitten.

Hij bevestigde vervolgens met sterke schroefhouten een stalen flens aan de voorzijde van de buis, waartegen de deur nu zou worden vastgedrukt, zoudra het zeewater de buis zou binnenstromen.

Het werk had drie kwartier geduurd en Raffles begreep, dat het hoog tijd werd de duikboot te verlaten, want reeds werd de ademhaling der beide mannen gejaagd, hun slapen klopten, en nu en dan zagen zij schitterende vonken voorbij hun ogen schieten, nog een kwartier, een vreselijke dood wachtte hen!

Het waagstuk moest thans tot iedere prijs ondernomen worden, want elke minuut uitstel kon de dood betekenen.

— Ik zal vooruitgaan, James, zei Raffles op gedempte toon, jij bent sterker, en zult beter op de tast de deur achter je kunnen sluiten. Haal zo diep mogelijk adem en haast je, om de oppervlakte van de golven te bereiken. Het is nu donker, misschien kunnen wij wel een der sloepen van de torpedojagers buit maken, en daarmee naar land roeien. Is ons dit onmogelijk, zijn de sloepen reeds aan boord gehezen, dan blijft ons niets anders over, dan de afstand van ongeveer twee mijlen, die ons van de kust scheiden, zwemmende af te leggen. Wij moeten Fosdyke bereiken, en daar moeten wij weer bij elkaar zien te komen. Gelukt ons dit niet, zoek dan zo spoedig je dit mogelijk is, het kleine logement « De Rode Pimpernel » aan de haven op, waar ik me bij je zal voegen. Doe het voorkomen, alsof je in de duisternis van een der pieren te water bent geraakt. En nu, op weg, en moge de hemel ons beschermen!

Raffles had de hand van zijn brave, trouwe dienaar gegrepen, die veeleer

een vriend van hem was, en kroop, na zo diep mogelijk adem te hebben gehaald, in de buis, waarvan hij de binnendeur onmiddellijk sloot, om vervolgens zo snel hij kon het buitenste deksel open te maken.

Met geweld stroomde aanstonds het zeewater naar binnen en vulde direct de buis.

Raffles zette zich met zijn voeten krachtig af tegen de binnenste ronde deur, en schoof, juist als een torpedo gedaan zou hebben, uit de buis.

Een paar krachtige slagen brachten hem, juist toen hij meende te zullen stikken, aan de oppervlakte van de golven, en met diepe teugen ademde hij de zuivere zeelucht in.

Het eerste, wat hij zag waren de omtrekken van vier onbewegelijke, zwarte gedaanten, als zeemonsters, die op enige afstand op de oppervlakte der golven schenen te sluimeren. Het waren de vier torpedojagers, die hier de wacht schenen te houden.

Raffles bleef op dezelfde plek rondzwemmen, en wachtte vol ongeduld de komst van Henderson af.

Met schrik bedacht hij, dat hij de buitendeur onmogelijk had kunnen sluiten, en dat de reus dus zou moeten opworstelen tegen de waterstroom, die nu met geweld door de buis zou binnendringen, en het misschien wel onmogelijk zou maken, wegens de hevige druk, de binnenste deur te openen.

Raffles kende geen vrees, maar nu brak toch het koude zweet hem uit, bij de gedachte, dat de brave kerel, die hem zoveel jaren in de gevaarlijkste avonturen terzijde had gestaan, op dit zelfde ogenblik misschien met de dood worstelde, en vruchteloos trachtte zich een uitweg te banen door de buis.

Alleen zijn geweldige kracht zou hem hier misschien kunnen helpen.

Een paar minuten verstreken en de ontzetting van Raffles nam ieder ogenblik toe.

Maar eensklaps dook er vlak naast hem een hoofd met verwarde haren uit de golven op.

Raffles had wel kunnen schreeuwen van blijdschap, en toch was Henderson er slecht aan toe, dat zag hij met één oogopslag.

Zijn gelaat was blauw, en zijn ogen dreigden hem uit het hoofd te puilen, terwijl de aderen aan zijn slapen als dikke koorden zichtbaar waren.

Hij sloeg enige malen wanhopig met de armen en snakte naar adem, maar dadelijk was Raffles bij hem, wierp zich op zijn rug, en ondersteunde het hoofd van de reus, wiens bewegingen spoedig minder krampachtig werden, naarmate zijn longen gevuld werden met de zuivere nachtlucht.

Eindelijk, toen hij kracht vond om te spreken, riep hij uit :

— Dat had maar een haar gescheeld, mylord, of wij hadden elkaar niet teruggезien ! Het water drong met geweldige kracht in de buis, en het was maar goed, dat ik zo gauw ik kon de binnendeur had opengemaakt ; later zou het zeker niet meer mogelijk zijn geweest. Ik had de grootste moeite mij tegen het water op te werken, en ik hoefde de deur niet eens zelf te sluiten, daar zorgde de druk van het water wel voor. Intussen is onze kajuit er niet mooier op geworden, mylord, er staat zeker wel een halve voet water !

— Wat doet dat er toe, James, nu jij tenminste gered bent, zei Raffles aangedaan, terwijl hij de grote hand van de reus greep, en die drukte. Voel je je krachtig genoeg om naar land te zwemmen ?

— Nu ik weer zuivere lucht in mijn longen voel, mylord, voel ik mij sterk genoeg om naar Frankrijk te zwemmen !

— Dan direct op weg ! Wij moeten uit het gezicht van de torpedojagers zien te komen ; ik hoop dat wij niet te hard gesproken hebben, en dat men ons daar nog niet bemerkt heeft !

Maar dat scheen men wel degelijk te hebben gedaan !

De kreet, die Henderson had geslaakt toen hij boven water kwam, was aan boord van een der torpedojagers gehoord.

Dadelijk werd het levendig op het dek van het oorlogsschip.

Een schrill fluitje weerklonk, aanstonds beantwoord door de matrozen, die op dat tijdstip de hondenwacht hadden.

Korte commando's werden vernomen, en daarop klonken haastige schreden aan boord van de torpedojagers.

Eensklaps flitste er een schel schijnsel over de golven ; een van de torpedojagers had zijn zoeklicht in werking gebracht.

— Dat ziet er slecht uit, James ! riep Raffles verschrikt uit. Wij hebben onze aanwezigheid verraden naar het schijnt, laten wij maken dat wij uit de voeten komen, misschien is nog niet alles verloren ! Zij weten niet nauwkeurig waar wij zijn, want de stralen van het zoeklicht wijzen een geheel andere kant uit.

Met krachtige slagen zwommen de mannen in de richting van de kust.

Maar zij zouden hun noodlot niet ontgaan.

Een tweede en vervolgens een derde oorlogsschip hadden hun zoeklichten doen ontgloeien, en deze draaiden nu in het rond, de golven afzoekend, bedachtzaam en geen enkel plekje onopgemerkt latend.

De heldere stralen reikten zeker een paar kilometers ver, en wanneer de lichtbaan hen bereikte, zouden de beide vluchtelingen zeker gezien worden.

Nog enkele minuten was het toeval hen gunstig, maar eensklaps gleed het schitterende schijnsel over hen heen, en bijna tegelijkertijd hoorden zij aan boord van een der torpedojagers een juichkreet opgaan : men had hen ontdekt !

Onmiddellijk doken zij onder, zwommen zolang zij konden onder water door, maar toen zij tenslotte wel gedwongen werden boven te komen om adem te halen, hield de meedogenloze lichtstraal hen nog altijd gevangen.

Zij begrepen wel dat er geen ontkomen meer aan was, maar ondanks al-

les zetten zij toch hun pogingen voort.

Nu echter bereikte hun oor het geluid van stalen takels, die over katrollen lopen, en zij behoefden niet eens om te kijken, om te weten, dat men aan boord van een der oorlogsschepen een sloep uitzette.

Zij hoorden het neervallen van de riemen in de dollen, vervolgens het regelmatig plassen van de roeispanen in het water, en het zacht knarsend gepiep van de ijzeren dollen.

Het werd spoedig maar al te duidelijk, dat de jol, door acht matrozen bemand, heel wat sneller over de golven voortschoof, dan zij het konden.

Raffles dacht er dan ook geen seconde meer aan, zich te verzetten, daar hij wel begreep, dat dit nutteloos zou zijn.

Henderson evenwel scheen er anders over te denken.

Toen de roeiboot nog een paar vademmen van hen verwijderd was, schreeuwde hij :

— Zal ik dat ding in tweeën slaan, mylord ?

— Ik verbied je, James, om ook maar één vinger uit te steken, antwoordde Raffles op strenge toon. De overmacht is te groot, dat zie je zelf wel in ! Ik heb veel respect voor je spierkracht, maar tegen de grote sloep, die daarginds aankomt, zouden wij toch niets kunnen uitrichten !

Over zijn schouder kijkend, zag Raffles op de voorplecht van de boot een luitenant staan, de pet diep in de ogen gedrukt, een repeteerpistool in de rechtervuist.

Toen de boot zo dicht bij was, dat de officier zich verstaanbaar kon maken, schreeuwde hij :

— Geef u dadelijk over, of wij schieten !

Een dreigend gebaar met de revolver maakte het duidelijk, dat de luitenant zeker niet zou aarzelen, de daad bij het woord te voegen.

En zo legde Raffles zich kalm op zijn rug, en wachtte de komst van de boot af, terwijl hij Henderson gebood hetzelfde te doen.

Een paar riemslagen waren voldoende om de sloep naast de beide vluchtelingen te brengen, en verscheidene handen strekten zich naar Raffles uit.

Maar deze weerde de hem toegestoken handen af, en zei op hoffelijke toon :

— Slechts een weinig ruimte, mijnheren, ik ben niet veeleisend !

— Wel wat verbuift door deze woorden schoven de matrozen een weinig terzijde, en Raffles was spoedig aan boord geklommen.

Met Henderson ging het een beetje moeilijker, wegens zijn zwaarte, en drie matrozen moesten geheel aan bakboord plaats nemen, teneinde de reus in staat te stellen aan stuurboord in de boot te klimmen, zonder dat deze omsloeg.

De jonge luitenant had met een grimmig gezicht toegekeken, de handen in de zijde gesteund, en zonder een woord te spreken.

Nu gaf hij op korte toon enige bevelen, de boot beschreef een boog, en in geregelde cadans roeiden de acht matrozen haar weer naar de torpedojager terug, die al die tijd zijn zoeklicht had laten werken.

De sloep legde aan bij de kleine valreep en de druipnatte vluchtelingen werden gedwongen, zich aan boord te begeven.

De luitenant geleidde hen dadelijk voor de kapitein, een nog betrekkelijk jonge man, die de veertig jaren nog niet bereikt had, en die hen enige tijd zwijgend opnam.

— Wie zijt gij, en hoe komt gij hier ? vroeg hij ten slotte, zich meer in het bijzonder tot Raffles wendend.

— Ik ben een man in drijfnatte kleren, kapitein, en die zeker kou zal vatten, als hij er in blijft rondlopen, en hoe ik hier kom, wel, uw eigen matrozen hebben mij hier aan boord gebracht !

De kapitein had de wenkbrauwen gefronst, en hernam nu ongeduldig :

— Ik verzoek u, niet de spot met mij te drijven ! Dat zou u slecht kunnen op-

breken ! Hoe komt het dat mijn manschappen u in zee hebben opgepikt ?

— Ik zou kunner antwoorden kapitein, dat ik bezig was een verfrissend bad te nemen, maar ik vrees, dat gij dat niet zoudt geloven. Laat ik daarom zeggen, dat ik wat rondvoer in mijn zeiljachtje, dat het is omgeslagen, en naar de kelder gegaan, en dat ik en mijn stuurman slechts het vege lijf hebben kunnen redden !

— Dat is al evenmin geloofwaardig ! hernam de kapitein grimmig. Dacht gij soms, mij iets op de nouw te kunnen spellen ? Geloofst gij, dat gij hier te doen hebt met mannen, die niet kunnen zien wat er op zee voorvalt ? Kom, kom, windt er maar geen doekjes om, gij beiden zijt, de duivel mag weten hoe, uit de duikboot ontsnapt, die daar beneden op de bodem van de zee rust !

HOOFDSTUK V

DE ZAAK NEEMT EEN VERKEERDE WENDING

Raffles keek de kapitein een ogenblik strak aan, en hernam toen rustig :

— Dat mag zo zijn, maar dat maakt ons er niet minder rat om.

— Het is goed, men zal u droge kleren geven. Maar denk niet, dat gij zo van mij afkomt, wij zullen nog met elkander te praten hebben.

— Ik verlang niets liever, kapitein, maar dan liefst in een droge toestand ! hernam Raffles, terwijl hij zijn woorden van een hoffelijke buiging vergezeld deed gaan.

De kapitein wendde zich tot de luitenant, die een weinig terzijde was blijven staan, en zei :

— Zorg, dat die lieden van droge kleren voorzien worden mijnheer !

Raffles en Henderson werden van elkander gescheiden, en ieder, omgeven door een viertal matrozen, naar een klein vertrek benedendeks gebracht, waar zij zich van hun natte kleren konden ontdoen, en daarvoor in de plaats ondergoed en droge matrozenkleren kregen, een wijde broek, een blauwe

trui en een muts.

Een paar matrozen, met de revolvers in de hand, waren gedurende die tijd voor de deuren blijven staan, maar al ware dit niet het geval geweest, Raffles begreep zeer goed, dat het ogenblik al zeer ongunstig gekozen zou zijn, om thans een poging tot ontvluchting te wagen.

De zoeklichten werkten nog, de zee baadde letterlijk in licht, over kilometers afstand, en men zou hen dus aanstonds weer opmerken.

Hij liet zich dus rustig, opnieuw door een half dozijn matrozen omringd, naar de kajuit van de kapitein brengen, die daar achter een kleine, mahoniehouten tafel gezeten was, met zijn luitenant naast zich.

— Zijt gij nu droog ? vroeg hij spottend, zodra Raffles het vertrek binnentrad.

— Droog, sir, maar hongerig ! antwoordde Raffles.

— Uw honger zult gij later kunnen stillen, hernam de kapitein grimmig.

Eerst zult gij mij moeten antwoorden op de vragen, die ik u zal stellen.

— Natuurlijk voor zoverre die beantwoording met mijn belangen strookt, hernam Raffles met een vriendelijke glimlach.

De kapitein fronste opnieuw de wenkbrauwen en scheen ruw antwoord op de lippen te hebben, maar hij bedacht zich, haalde de schouders op, en bromde half binnenmonds :

— Wij zullen wel zien.

Toen begon hij :

— Gij erkent dus ontsnapt te zijn uit de duikboot, die daar beneden ligt ?

— Dat is te zeggen, mijnheer, ik heb haar verlaten, antwoordde Raffles.

— Gij hebt haar dan toch wel op een eigenaardige wijze verlaten, hernam de kapitein sarcastisch. Het is toch niet de gewoonte, om op die manier van boord ener duikboot te gaan.

— Dat is het zeker niet, kapitein, maar als andere manieren onmogelijk zijn toe te passen, dan moet men wel tot een bijzondere wijze zijn toevlucht nemen.

— Hoe komt het, dat gij niet vertrokken zijt met uw duikboot ?

— Omdat ik niet kon, mijnheer.

— Waarom kondet gij niet ?

— Omdat de waterballasttank lek is geslagen.

— Dat is een geldige reden. Maar nu een nadere vraag, waarmede ik eigenlijk had moeten beginnen : Wie zijt gij ?

— Ziehier een van die vragen, mijnheer, waarop ik geen antwoord wens te geven, antwoordde Raffles met uitgezochte hoffelijkheid.

— Gij weigert mij mede te delen, wie gij zijt ? hernam de kapitein toornig.

— Ik weiger ! Gij zijt volstrekt geen rechter, en ik ben in mijn volste recht, wanneer ik mijn incognito wil bewaren !

— Ik zal u wel tonen, mijnheer, aan welke kant het recht is ! riep de kapitein woedend. In ieder geval heb ik mijn reden, om te geloven, dat gij een hoogst gevaarlijk sinjeur zijt. Is de duikboot die daar beneden ligt, uw eigendom ?

— Om u te dienen !

— Hoe zijt gij er aan gekomen ?

— Mijnheer, dat is een beledigende vraag ! Gij denkt toch niet dat ik haar bij een handelaar in oud roest gekocht heb ? Bij een antiquair, of misschien wel bij de Engelse Admiraliteit ? Als gij het dan weten wilt, ik heb haar in vrije uurtjes vervaardigd !

— Welzo ! hernam de kapitein terwijl hij Raffles doordringend aanzag. Een soort knutselaar dus, nietwaar ? Heel aardig. Ik wil u echter nogmaals herhalen, dat gij er verkeerd aan doet op deze weg voort te gaan ! Kort en structeur van de duikboot, die daar op goed, zijt gij de uitvinder en de conde bodem van de zee ligt ?

— Die ben ik !

— Wat kwaamt gij hier zoeken ?

— Een weinig frisse lucht, kapitein, niets anders, dat verzeker ik u !

— En die zocht gij op de bodem der zee ? vroeg de kapitein, zonder zijn ogen van het gelaat van de man, die tegenover hem stond, af te wenden... Kom, ik zal u een weinig op weg helpen ; gij zijt hier gekomen om zoveel mogelijk nog van de kisten goud te redden, welke uw medeplichtigen gisteren in de steek hebben moeten laten, nadat hun boot in de lucht was gevlogen !

Raffles keek de kapitein met een koude blik aan en zei :

— Gij vergist u, mijnheer ! De mannen, die hier op deze plek met hun boot verongelukt zijn, waren mijn medeplichtigen niet, daarop geef ik mijn woord van eer !

— Uw woord van eer ? herhaalde de kapitein op schampere toon.

Raffles balde de vuisten en deed enige stappen in de richting van de tafel, waarachter de kapitein gezeten was.

Zijn gelaat was bleek geworden en zijn stem had een sissende klank, toen hij hernam :

— Gij moogt mij houden voor wat gij wilt, maar ik zou u de raad willen geven mijn woord van eer even hoog te schatten, als dat van de beste van uw officieren ! Meer heb ik niet te zeggen !

De kapitein was onwillekeurig even teruggedeinsd, toen hij het witte, dreigende gezicht van Raffles zo dicht bij zich zag.

Zijn stem had een andere klank, toen hij, blijkbaar enigszins onder de indruk hernam :

— Goed, wij zullen voor het ogenblik aannemen, dat gij niets uitstaande had met de mannen, die hier gekomen waren, met het doel het goud in veiligheid te brengen, dat zij uit de Bank van Engeland gestolen hadden. In ieder geval zult gij niet kunnen loochenen, dat gij pogingen in het werk hebt gesteld, om twee van de kisten met behulp van uw duikboot weg te slepen en dat dit plan slechts mislukt is door omstandigheden, niet afhankelijk van uw wil.

— Dat ontken ik ook niet, mijnheer, antwoordde Raffles bedaard. En wanneer er geen ongeluk was gebeurd met mijn waterballasttank, dan zou ik waarschijnlijk reeds ver zijn, met de bewuste kisten !

— Aha ! dat erkent gij dus ! riep de kapitein zegevierend uit. Welnu, mijnheer, ik zou wel eens willen weten, hoe men iemand noemt, die twee kisten met goud rooft, welke hem niet toekomen, maar in ieder geval het eigendom van de Bank van Engeland zijn !

— Zo iemand noemt men een dief, antwoordde Raffles rustig, de kapitein recht in de ogen ziende met een koude, doordringende blik.

De kapitein had Raffles enige ogenblikken verbluft aangekeken en bromde nu half voor zich heen :

— Dat is een merkwaardig brutaal heerschap ! Nu, de rechters aan de wal moeten maar uitmaken, wie die man is ! Mij kan het verder niet schelen en het is alleen mijn taak er voor te zorgen, dat onze vriend niet weer ontsnapt. Hoe dan ook, ik geloof, dat ik hier een goede vangst gedaan heb, waarvoor Scotland Yard mij zeer dankbaar zal zijn !

Toch gaf hij de moed nog niet op en hij wilde zijn gevangene dan ook niet naar de cel sturen, alvorens hem het

vuur nauw aan de schenen te hebben gelegd.

Hij begon dus opnieuw :

— De man, die wij tegelijkertijd met u uit de golven hebben opgepikt, dat was dan toch zeker wel uw medeplichtige ?

— Hij is mijn assistent.

— Een zeer fijn onderscheid, inderdaad ! riep de kapitein spottend. Wel, wij zullen aanstonds wel eens zien, of hij niet wat meer loslaat dan gij.

Raffles haalde eenvoudig de schouders op en antwoordde :

— Gij zult hem kunnen vragen wat gij wilt, hij zal zo stom zijn als een vis. Gij zoudt evengoed het woord kunnen richten tot een stuk hout, hij zal u volstrekt geen antwoord geven, wat gij hem ook moogt vragen.

— Wij zullen wel zien, bromde de kapitein. Gij blijft er dus bij, mij niet te willen mededelen, wie gij zijt ?

— Daar blijf ik bij !

Op zijn beurt haalde de kapitein zijn schouders op en zei tot de bootsman, die achter Raffles stond :

— Laat de marconist eens hier komen !

De bootsman salueerde, verwijderde zich en trad een ogenblik later weer binnen met een jongeman, in uniform gekleed, die met de hand aan de klep van zijn pet voor de kapitein bleef staan.

— Luister eens, sir ! Gij zult u aanstonds in verbinding stellen met de post te Boston. Men moet u verbinden met het politiebureau. Zie deze man eens goed aan en prent u zijn trekken in het geheugen. Geef aan de politie daar zijn signalement op en zeg, onder welke omstandigheden deze man hier aan boord is gekomen. Vraag aan de politie of zij weet of vermoedt, wie die man kan zijn en kom mij dat aanstonds mededelen, voeg er vooral aan toe, dat hij klaarblijkelijk in het bezit is van een kleine duikboot van eigenaardige constructie, kleiner nog dan de kleinste bij de Engelse oorlogsmarine in gebruik.

Zonder een woord te zeggen salueerde de marconist nogmaals en begaf zich naar zijn cabine, waar hij aanstonds verbinding zocht met de kust en het telegram verzond, hetwelk de kapitein hem had opgedragen.

Vóór er een half uur verlopen was, kwam het antwoord.

De marconist werkte het radiogram snel uit, stond op, drukte zijn pet op het hoofd en snelde naar de kajuit van de kapitein, die thans alleen was, daar hij de onhandelbare gevangene in één der cachotten had laten opsluiten.

Hij trad op de tafel toe, stak de kapitein het papiertje toe en zei slechts :

— Dat is het antwoord sir !

De kapitein wierp een blik op het papiertje en een kreet van zegepraal en blijdschap ontsnapte aan zijn lippen.

— Wees zo goed, mijnheer, zo wendde hij zich tot de marconist, om u naar de bootsman te begeven en zeg hem, dat hij dadelijk de gevangene weer bij mij brengt, maar onder behoorlijk geleide, denk er om !

De marconist verwijderde zich en een paar minuten later trad Raffles opnieuw binnen, met een tamelijk verveeld gezicht en thans in gezelschap van niet minder dan zes matrozen, de revolvertas op de heup en de bajonet op het geweer.

De kapitein keek Raffles enige ogenblikken zwijgend aan, met de kin in de hand gesteund en zwaaide toen het papiertje, dat hij zoëven van de marconist had ontvangen, langzaam heen en weer.

Daarop vroeg hij, terwijl hij het geblaas van de gevangene nauwkeurig bespiedde :

— Weet gij, wat er op dat papiertje staat, mijnheer ?

— Neen, mijnheer, ik ben geen gedachtenlezer ! antwoordde Raffles.

— Dat is verwonderlijk genoeg, want er moeten wel zeer weinig dingen voor u verborgen blijven ! Dan zal ik het u voorlezen. Luister !

En de kapitein las het volgende van het papiertje af :

— De man in kwestie kan niemand anders zijn dan John Raffles. Hij is de

enige ons bekende dief, die tot dusverre over een duikboot beschikte. Bewaak hem vooral goed en vervoer hem zo spoedig gij kunt naar Boston.

De kapitein keek op en vroeg met een boosaardig glimlachje :

— Wel, mijnheer Raffles, wat hebt gij daarop te zeggen ?

— Niets, mijnheer, volstrekt niets ! antwoordde Raffles met dezelfde beminnelijke grijnslach.

— Komaan, ik zou maar niet langer meer ontkennen of u van den domme houden ! riep de kapitein toornig uit. Het is immers hetzelfde, ik zal u toch naar Boston overbrengen en in handen van de politie overleveren.

— Wel, als gij dat toch doet, waarom wilt gij mijn naam dan weten ? vroeg Raffles op naïeve toon.

De kapitein beet zich op de lippen en gaf de bootsman een zwijgende wenk, waarop Raffles, wie men thans de boeien had aangedaan, weer naar zijn cachot werd teruggebracht, zorgvuldig bewaakt door de gewapende matrozen.

Wat Henderson aangaat, Raffles had geen woord te veel van hem gezegd.

Toen de kapitein de reus ondervroeg, keek deze hem met een schaapachtige blik aan, draaide als een idioot met de duimen over elkaar en liet een kinderachtig lachje horen, alsof de kapitein de nieuwste aardigheid van de wereld had gedebiteerd.

Maar antwoord gaf hij in het geheel niet.

Tenslotte was de kapitein wel genoodzaakt, hem, ziedend van woede, weer naar zijn cachot terug te zenden.

Op het ogenblik, dat Raffles over het dek naar de kleine trap werd gevoerd, zag hij, toen hij over de golven tuurde, een groot vaartuig naderen, hetwelk hij onmiddellijk aan zijn eigenaardige vormen herkende : het was een moderne duikbootlichter, een van die eigenaardig geconstrueerde vaartuigen, die a's het ware uit twee afzonderlijke schepen bestaan, onderling verbonden door een stevige brug en waarin de duikboten kunnen varen, die gedokt

moeten worden.

Zij werden evenwel ook gebezigd, om door middel van takels, gezonken duikboten weer aan de oppervlakte te brengen.

Daartoe wordt er in de beide helften van de lichter water gepompt, zodat zij zo diep mogelijk komen te liggen en zodra de kettingen aan het gezonken vaartuig zijn bevestigd, wordt dit water weer weggepompt, zodat lichter en gezonken schip tegelijkertijd rijzen en nu gemakkelijk en zonder gevaar de dichtstbijzijnde haven kunnen bereiken.

Raffles kneep de lippen opeen; hij begreep maar al te goed, wat de nadering van dit vaartuig voor hem betekende: het verlies van zijn duikboot!

Men zou ongetwijfeld reeds vroeg in de ochtend van de volgende dag een aanvang maken met het lichten van het schip, dat hem reeds zovele kostbare diensten had bewezen, dat aan zijn geniaal brein ontsproten was en dat hij liefhad als een levend wezen.

Ingenieurs zouden er zeker aanstonds aan gezet worden, het geheim van de machine te doorgronden en al zou het ongetwijfeld tamelijk lang duren, eindelijk zouden zij dat geheim toch ontdekken en aldus zou aan Raffles een zeer deugdelijk wapen uit de hand worden geslagen.

Zeker, hij zou een nieuwe duikboot kunnen vervaardigen, maar niet alleen

zou dit jaren in beslag nemen, maar ook zou men schepen kunnen vervaardigen volgens het model van de Dolfin, die even snel, misschien nog sneller liepen en daarmee zou hij het voordeel verloren hebben, hetwelk de grote snelheid van zijn boot hem verschaftte.

Maar wat kon hij er tegen doen?

Hij was hier machteloos, men had hem in de boeien gesloten en op dit ogenblik beschikte hij over geen enkel van de vele middelen, welke hij anders kon aanwenden, om zich uit een of andere gevaarlijke toestand te bevrijden.

Toch dacht hij er niet aan, de hoop op te geven.

Hij beschikte nog over al zijn geestkracht en men was nog lang niet te Boston! Evenwel begreep Raffles, dat de kapitein van de torpedojager zeker niet lang meer op dezelfde plek zou blijven en zo spoedig mogelijk koers zou zetten naar de haven, teneinde daar zijn gevangenen af te leveren.

De afstand van de plek, waar de kisten met het goud gezonken waren, tot Boston bedroeg ongeveer dertig mijlen en over die afstand zou de torpedojager minstens twee uren moeten doen, zelfs al liep hij full speed.

En in twee uren kon er veel gebeuren, zo besloot Raffles filosofisch in zichzelf, toen hij de eerste schreden zette op de ijzeren trap, die naar zijn gevangenis leidde.

HOOFDSTUK VI

DE ONTVLUCHTING

Benedendeks bevonden zich de cachotten, waarin muitende schepelingen en oproerkraaiers werden opgesloten, tot op het tijdstip, waarop een krijgsraad over hun lot besliste.

Het waren nauwe hokken, aan weerszijden van de smalle gang gelegen en geheel voorin het schip, waardoor zij een onregelmatige vorm hadden.

Alle wanden bestonden uit staal en het weinige licht, dat er binnendrong, ontvingen zij door een zeer kleine patrijspoort, nauwelijks een hand breed.

Ook boven de deur, die op de smalle gang uitkwam, bevond zich een rond gat, afgesloten met kruisvormige tralies, ofschoon dit een overbodige voorzorg mocht heten, daar men er ten hoogste een arm had kunnen doorsteken.

Voor het cachot liep met eentonige stappen een schildwacht op en neer.

De kans om te ontvluchten leek dan ook wel zeer gering, maar Raffles was er de man niet naar om zich zo spoedig gewonnen te geven.

Niet zodra was de zware, ijzeren deur achter Raffles in het slot gevallen, of hij bemerkte aan het zachte trillen van de vloer van zijn cachot en aan het klotzend geluid van de golven tegen de boeg, dat de torpedojager zich in beweging had gesteld.

Hoogstens twee uren zouden er dus verlopen, vóór het schip de haven van Boston bereikte.

Een kwartier later werd de deur van de cel geopend en zijn cipier bracht hem een bord met voedsel.

In de flauw verlichte gang zag Raffles echter de bootsman en twee matrozen staan, met de revolver in de vuist, die de cipier blijkbaar vergezeld hadden op bevel van de kapitein.

De man wachtte, tot Raffles zijn eten genuttigd had en nam vervolgens het tinnen bord, de kroes van hetzelfde metaal, mes en vork weer mee.

Daarop viel de deur in het slot en Raffles was weer alleen.

Hij hief zijn geboeide polsen op, teneinde bij het flauwe licht, hetwelk binnendrong door het gat boven de deur, zijn boeien eens te bekijken.

Een glimlach plooid zijn lippen; de boeien waren van heel eenvoudig maaksel en voor een man als Raffles zou het niet veel te betekenen hebben ze te openen.

Hij had bij zijn vlucht uit de duikboot zijn schoenen uitgeschopt, teneinde zich zo vlug en onbelemmerd moge-

lijk door het water te kunnen bewegen en daarvan had hij nu grote spijt, want in de holle zolen hadden zich verscheidene kleine instrumenten bevonden, die hem nu goed te stude zouden zijn gekomen.

Hij bedacht echter, dat hij in zijn haar een zeer klein, puntig vijltje verborgen had en tot zijn grote vreugde vond hij dit dan ook na enig zoeken, vastgebonden met een uiterst fijn zilverdraadje, dat de kleur had van zijn haar.

Hij maakte het vijltje los, nam het uiteinde tussen de vingers en stak het tot een haak gekronde stalen heft in het slot van de boeien.

Na enig proberen sprong het slot open; zijn handen waren bevrijd!

Raffles bedacht zich geen ogenblik, maar zette zich aan het werk en begon een van de boeien schuin door te vijlen. Hij verkreeg op deze wijze een soort beitel, waarmee hij aanstonds de planken van de vloer begon te bewerken; na een kwartier harde arbeid had hij een van de smalle planken losgemaakt.

De overige volgden nu al heel gemakkelijk en binnen een kort tijdsverloop had Raffles een gat in de vloer gemaakt, even lang als de cel diep was, en omstreeks een halve meter breed, dus groot genoeg om zijn lichaam doorgang te verlenen.

Hij boog zich over het gat heen en trachtte de duisternis te peilen, die daar beneden heerste.

Hij zag echter niets anders dan het flauwe schemeren van staal op een paar voeten afstand beneden zich.

Zonder te aarzelen liet hij zich door het gat zakken en zijn voeten hadden spoedig de hellende bodem bereikt.

De duisternis was hier volkomen; Raffles begreep, dat hij zich thans in het onderste gedeelte van de torpedojager bevond, hetwelk met de vloer was afgedekt en dat slechts een paar voeten hoog was, maar zich over bijna de gehele lengte van het schip uitstrekte.

Hij had van te voren nauwkeurig de breedte van zijn cel opgenomen en hield pas stil, toen hij wist onder het cachot

te zijn, waar de matrozen Henderson hadden opgesloten.

Op de tast zocht hij naar een naad tussen twee vloerplanken en begon dadelijk opnieuw zijn moeilijke arbeid, thans te bezwaarlijker, daar hij hier zelfs het flauwe sprankje licht moest missen, het welk hem in zijn cachot bij het werk geholpen had.

Niettemin slaagde hij er in, de voeg tussen twee planken zodanig te verwijderen, dat hij er ten slotte de helft van de scherp geslepen boei tussen kon wringen.

Hij bewoog het ijzer enige malen heen en weer in de hoop, dat hij op die wijze wellicht de aandacht van Henderson zou kunnen trekken.

Want hij begreep wel, dat de reus thans evenmin zou slapen als hij zelf en waarschijnlijk klaar wakker was.

Het volgende ogenblik geschiedde er iets, hetgeen hem in die mening wel moest versterken, het stuk staal werd met kracht naar beneden gedrukt; Henderson had er blijkbaar zijn hak op gezet, teneinde Raffles op deze wijze te doen weten, dat hij het glinsterende stukje staal had opgemerkt.

Aanstands zette Raffles zij pogingen voort en na verloop van een half uur ongeveer was hij er in geslaagd de gleuf tussen de beide planken zodanig te verwijderen, dat hij er het gehele primitieve werktuig door kon steken, hetwelk aanstands door Henderson werd omhoog getrokken.

Zeër waarschijnlijk zou de reus nog geboeid zijn, maar daarentegen had hij zijn geweldige kracht in zijn voordeel en het duurde dan ook niet lang of hij had een der planken geheel losgemaakt en door de opening staken de beide mannen elkander de hand toe.

Een tweede en een derde plank volgde nu spoedig de eerste, en behoedzaam, zonder geluid te maken, kroop Raffles door de opening in de cel van Henderson.

Hij had ter waarschuwing de wijsvinger tegen de lippen gedrukt, om Henderson tot stilte aan te manen, en dat was wel nodig, want in de gang

klonk nog altijd de regelmatige stap van de dienstdoende matroos.

Zonder een seconde te verliezen, begon Raffles met het fijne vijltje aanstands het slot van de boeien te bewerken, welke de polsen van Henderson omsloten en enige seconden later kon de reus zijn armen weer uitstrekken.

Raffles bracht zijn mond bij het oor van Henderson en fluisterde :

— Geef nu wel acht, James. Voor zover ik kan nagaan, bevindt er zich op dit ogenblik slechts één matroos in de gang, die daar de wacht houdt. Indien de man door het raampje van mijn cel kijkt, is natuurlijk alles verloren, of althans zouden wij dan onze pogingen om te ontsnappen tot later moeten uitstellen. Deze deur te openen, daaraan valt natuurlijk niet te denken, zij is geheel van staal vervaardigd en de man, die daar in de gang op en neer loopt, zou het natuurlijk aanstands merken, wanneer wij poogden het slot te verbreken, of de grendels van binnen af te verschuiven. Wij doen dus het beste als wij ons weer door dit gat laten zakken en trachten een uitweg te vinden. Misschien kunnen wij wel een plaats ontdekken, waar het mogelijk is in een der ruimen door te dringen. Hoe het zij, het moet gewaagd worden.

Henderson knikte slechts, ten bewijze, dat hij het volkomen met Raffles eens was.

Raffles beduidde hem, dat hij eerst door het gat in de vloer moest kruipen en niet zonder moeite wrong de reus er zich doorheen.

Raffles volgde hem en legde vervolgens zo goed en zo kwaad als het ging, de smalle planken weer in hun sponningen.

Zij bevonden zich nu in een zo volkomen duisternis, dat het volstrekt onmogelijk was, de vingers van zijn eigen hand te zien, al hield men die vlak voor de ogen.

De beide mannen waren dus wel verplicht geheel op de tast vooruit te gaan.

Raffles had na enig zoeken de hand van Henderson gegrepen en kroop nu voorzichtig op zijn knieën voorwaarts.

Nadat hij op deze wijze enige meters had afgelegd, fluisterde hij zachtjes :

— Houdt mij bij mijn buist vast, zodat wij beide handen vrij hebben. Wij mogen in geen geval van elkaar raken.

De moeilijke tocht werd voortgezet.

Aanvankelijk hadden de beide mannen, bijna op hun buik liggend, moeten voortgaan, maar langzamerhand werd de gang wat hoger en breder, ten bewijze dat zij het middelste gedeelte van de torpedojager naderden.

Zij hadden echter de grootste moeite de stalen spanten te ontgaan, die zij op geregelde afstanden op hun weg ontmoetten, en zij vorderden slechts zeer langzaam op deze wijze.

Maar eensklaps stootte Raffles het hoofd tegen iets hard; de gang was hier door een wand afgesloten.

Hij betastte deze wand en op het gevoel kon hij constateren, dat hij uit houten planken bestond.

Het volgende ogenblik had hij bijna een kreet van blijdschap geslaakt, door een smalle reet scheen een zwak schijnsel in de eigenaardige gang, die zij tot dusverre gevolgd hadden.

Hij begreep, dat zich daar achter die wand een of ander vertrek moest bevinden en misschien waren daar wel mensen, maar wat zou het? Hij moest het er niettemin op wagen, het was de enige kans!

Dadelijk haalde hij het zelf gemaakte werktuig uit zijn zak en begon zo voorzichtig mogelijk de betrekkelijk dunne plank vóór hem, dicht bij de reet, te bewerken, zodat hij er al spoedig een gat in gemaakt had, groot genoeg om er door te kijken.

Hij bracht zijn oog voor de opening en zag nu een vertrek met lage zoldering, waaraan een gewone scheepslantarn heen en weer schommelde, en waar zich geen enkel meubelstuk bevond.

Het eerste voorwerp, waar Raffles naar zocht, was een patrijspoort, maar tot zijn teleurstelling kon hij zulk een uitweg nergens ontdekken.

Toch aarzelde hij geen ogenblik; zij moesten in dit vertrek trachten binnen

te dringen, want hier lag de enige kans op redding.

Haastig begon hij de plank los te werken, daarbij geholpen door Henderson, wiens reu:enkracht hem daarbij goed te stude kwam.

Van tijd tot tijd moesten zij ophouden, wanneer de plank wat luid gekraakt had, uit vrees dat men het ergens zou hebben gehoord, maar blijkbaar was het grootste gedeelte van de bemanning reeds ter ruste gegaan; zij hoorden niets anders dan de regelmatige stappen van de schildwacht boven hun hoofd.

Nu stonden de beide mannen in het vertrek.

Het had slechts één deur en Raffles begreep aanstonds, dat die toegang moest geven tot dezelfde gang, waaraan de cellen gelegen waren.

Dat was ongetwijfeld een lastig geval, want zij zouden de schildwacht moeten passeren.

Want aan de andere zijde van de gang bevond zich de trap, die naar het dek voerde.

En die trap moesten zij op, het koste wat het wilde.

Raffles sloop naar de deur en wachtte het ogenblik af, waarop de voetstappen van de schildwacht zich verwijderden.

Daarop draaide hij zachtjes maar snel de kruk om, opende de deur op een kier, teneinde de toestand op te nemen.

De gang was omstreeks acht meter lang en hoogstens een meter breed, en het zou zeer lastig zijn, zo niet geheel onmogelijk, haar ten einde te gaan, zonder dat dit door de wachtpost werd opgemerkt, al was de gang niet al te helder verlicht door slechts één enkele elektrische lamp.

Raffles dacht een ogenblik na, na de deur weer te hebben gesloten en fluisterde Henderson toe :

— Luister eens, James, wij moeten die man tot iedere prijs passeren en dat zal onmogelijk zijn, wanneer hij bij zijn volle positieven is; je begrijpt mij?

Volkomen, mylord, antwoordde de reus, terwijl hij zijn geweldige vuisten balde.

— Ik ga dus hier achter de deur staan en jij neemt daar vlak vóór plaats. Op het ogenblik dat de schildwacht zijn wandeling in deze richting ten einde heeft gebracht en zich weer wil om-draaien, zal ik de deur snel openruk-ken, waarop jij aanstonds op de man toetreedt en hem neerslaat. Ik zal je echter moeten verzoeken zo weinig mo-gelijk geluid te maken, want daarvan kan alles afhangen.

— Ik zal mijn best doen, mylord, her-nam de reus.

— Opgelet dan!

Raffles telde de schreden en toen hij begreep, dat de man vlak bij de deur moest zijn, trok hij haar vliegensvlug open.

Met een enkele stap was Henderson in de gang.

De schildwacht, die een overval van deze zijde allermint verwacht had, was zo verbluft, dat hij een paar kostbare seconden liet verloren gaan.

Toen hij een greep naar zijn revolver-tas deed, die op zijn rechterheup hing, was het al te laat; de zware vuist van de reus trof hem tegen de kaak en als een gevelde os zakte hij, zonder geluid te geven, ineën.

— Trek hem snel naar binnen, Ja-mes, beval Raffles fluisterend.

Henderson greep de matroos bij de benen, trok hem als een kind het ma-gazijn binnen en Raffles sloot de deur.

— De man is nogal lang van stuk, James, zie eens of je zijn matrozenbuis en zijn broek kunt aantrekken, beval Raffles.

Het ging, en Raffles gespte hem de riem met de patroentas en de revolver om, zette hem de muts op en drukte hem het geweer in de hand.

Hij zelf had reeds de matroos gebon-den en gekneveld met behulp van enig linnengoed, dat hij van een stapel in een der kasten had genomen.

— Ga nu in de gang heen en weer lopen! fluisterde Raffles Henderson toe, ik zal eens zien hoe het aan dek

staat, waar wij ergens zijn en ik zal het je aanstonds komen zeggen.

Snel duwde hij Henderson voor zich uit, ging hem achterna, na de deur van het magazijn weer te hebben dichtge-daan en sloop als een kat de ijzeren trap op, terwijl Henderson met zware stappen op en neer begon te lopen.

Aan dek brandden slechts de bak-boord- en stuurboordlichten en het top-licht aan de voorzijde van de voorste schoorsteen.

Raffles stak voorzichtig het hoofd bo-ven het dek uit en wendde de blik in de richting waar hij veronderstelde dat er-gens de kust moest zijn.

Hij had bijna een kreet van blijd-schap geslaakt, want daarginds doem-den reeds de lichten van Boston op.

Op de commandobrug ontwaarde hij duidelijk twee gedaanten, zeker de ka-pitein en zijn luitenant.

Hij kroop langs enige stapels touw, voorbij een der snelvuurkanonnen, langs een koekoek en toen bevond hij zich eensklaps voor een stapel kisten, gedeeltelijk met zeildoek overdekt; het waren de kisten met goud, welke de duikers diezelfde dag boven hadden ge-bracht.

Op het voordek liep de matroos op en neer, die op dat ogenblik de hon-denwacht had.

De bemanning sliep blijkbaar, maar Raffles wist, dat een deel der matrozen gewekt zou worden, zodra de haven in zicht kwam, teneinde de manoeuvres ten uitvoer te brengen, vereist bij het me-ren van de torpedojager.

Raffles begreep dus, dat hij geen tijd meer te verliezen had en dat hij dade-lijk zou moeten handelen.

Hij kroop op handen en voeten naar de stellage van het zoeklicht en had spoedig de elektrische leidingsdraad vernield, zodat het onmogelijk zou zijn het toestel in werking te stellen en ging toen haastig weer terug naar de ijzeren trap.

Hij ging haar halverwege af, wenkte Henderson bij zich en fluisterde hem toe:

— Zet je geweer maar weg ; het is tijd om de plaat te poetsen, James ! Over een kwartier kan de torpedojager de haven bereikt hebben !

De reus zette het geweer tegen de wand van de smalle gang en klauterde de trap op.

Halverwege gekomen, bracht Raffles zijn mond aan het oor van de chauffeur en fluisterde hem toe :

— Wij varen op dit ogenblik langs de kust, op ongeveer een kilometer afstand, en wij kunnen haar dus gemakkelijk zwemmende bereiken. Maar, ik zou toch niet graag van boord gaan zonder althans een souvenir mee te nemen !

— Wat bedoelt gij, mylord ? vroeg Henderson verwonderd.

— Wel, op de voorplecht staan de kisten met goud, mijn vriend ! Ik had er twee willen meenemen, men heeft het mij belet, maar nu biedt de gelegenheid zich opnieuw aan.

— Zou je kans zien zo'n kist over het dek te schuiven en in zee te werpen ?

— Met het grootste gemak, mylord. Maar, neem mij niet kwalijk, als zij eenmaal in zee liggen...

— Dan belet niets ons, James, ze later op te vissen, antwoordde Raffles rustig.

— Maar daartoe zouden wij onze duikboot nodig hebben en men zal nu wel bezig zijn haar te lichten !

Raffles echter haalde de schouders op en hernam met grimmige vastberadenheid :

— Zij zullen mij mijn duikboot terug geven, wees daar maar zeker van. Zij mogen haar voor mij repareren, maar meer sta ik niet toe ! En nu aan 't werk ! Je hebt daar immers nog de revolver van de matroos ? Geef ze mij en volg mij op de voet !

Henderson stak hem de dienstrevolver toe en vervolgens bestegen zij de trap tot aan het dek en kropen, zorg dragend zoveel mogelijk in de schaduw te blijven, naar een stapel kisten, waar bij de wachtgebende matroos op en neer liep.

Maar eensklaps rees Raffles uit de duisternis op en duwde de matroos zijn revolver tussen de ribben, terwijl hij hem dreigend toebeet :

— Geen beweging, of ik schiet ! Geef hier je geweer !

Hij ontnam de man ook zijn revolver, welke hij aan Henderson toestak en met zijn sterke vuisten greep de reus een der kisten aan de hengsels, tilde haar met het grootste gemak op en liet haar over boord glijden.

— Nog maar een, James ! beval Raffles kalm, terwijl hij met zijn revolver de matroos in bedwang hield.

Een tweede kist ging dezelfde weg op.

— Zo is het genoeg, ik ben niet zo inhuldig ! fluisterde Raffles. En nu spoedig weg.

Nauwelijks gevoelde de matroos zich veilig, of hij maakte alarm en het duurde niet lang of de bootsman floot « alle hens » en een paar minuten later was alles aan boord in rep en roer.

De matroos werd voor de kapitein gebracht, die met bleek gelaat de man aanhoorde en daarop bevel gaf dadelijk de cellen te onderzoeken.

Een viertal matrozen, onder bevel van een bootsman, snelden naar de gang, waar zich de cellen bevonden, troffen daar natuurlijk de schildwacht niet aan, maar vonden hem wel, slechts langzaam bekomende van de slag, die hem getroffen had, gebonden en gekneveld in het magazijn.

De man werd bevrijd en kon slechts stamelend mededelen, wat hem wederwaren was.

Met de reservesleutel werden de cellen geopend en nu kwam de waarheid spoedig aan het licht en de toedracht der zaak onthulde zich.

De stoutmoedige avonturier moest zeker John Raffles geweest zijn, want wie anders had het kunnen bestaan, ondanks alles, ondanks alle voorzorgsmaatregelen, uit een cel te breken, die men volkomen veilig waande ?

Het hielp echter niet, of men jermieerde, er moest gehandeld worden.

En al spoedig klonk het bevel :

— Zoeklicht aan !

De man, die het toestel bediende, snelde naar zijn post en draaide de handle om, terwijl de twee mannen, die het zoeklicht moesten richten, de kleine stellage beklommen.

Maar al haalde de electricien de hefboom ook herhaaldelijk heen en weer : het bleef duister !

De kapitein vloekte als een razende. Hij had reeds enige tijd geleden het bevel tot stoppen gegeven, en de torpedojager lag nu stil. Maar lang zou het niet kunnen duren, of de schroef zou weer moeten gaan draaien, anders zou het vaartuig onherroepelijk op het strand lopen, daar de vloed zoëven was komen opzetten, en de diepte hier niet méér bedroeg dan enkele vademmen.

— Boot uitzetten ! klonk een nieuw bevel.

Er werd een boot met acht koppen bemand en te water gelaten.

Maar alle opvarenden waren het er over eens, dat men hen evengoed aan boord had kunnen laten, want het was volkomen nutteloos, de vluchtelingen onder deze omstandigheden te achtervolgen.

Na ongeveer twintig minuten te hebben geroeid en overal de zee te hebben afgespeurd, moest de bootsman zichzelf echter bekennen, dat hij nutteloze arbeid verrichtte.

En zo gaf hij bevel om weer naar de torpedojager terug te roeien.

Dit nam nu heel wat meer tijd in beslag, want de matrozen moesten nu tegen de golfslag in roeien.

Na ongeveer vijf en dertig minuten lag de sloep weer langszij van de torpedojager.

De matrozen klommen aan dek en de boot werd opgetakeld.

De bootsman trad aanstonds op de kapitein toe en bracht rapport uit.

De kapitein hoorde met gefronste wenkbrauwen, de tanden in de lippen gebeten, toe en bromde woedend :

— Dat is eens, maar nooit weer ! Als zij hun goud willen beschermen, dan moeten zij er maar de politie op af sturen !

Hij wendde zich tot zijn luitenant, en beval :

— Full speed vooruit, mijnheer ! En laat hem lopen wat hij kan ! Maar eerst, laat de marconist hier komen !

De marconist verscheen.

Zend dadelijk een telegram naar Boston, mijnheer, waarin moet staan, dat de politie onderzoek moet doen naar twee kerels, die over een kwartier of zo wel aan land zullen komen, op een paar mijlen ten zuiden van de stad, als zij er tenminste al niet lang zijn ! Zeg, dat Raffles en zijn medeplichtige ontsnapt zijn en voeg er mijnentwege bij, dat zij voor mijn part naar de duivel kunnen lopen, Raffles en zijn maat bedoel ik natuurlijk.

De marconist salueerde en trok zich terug.

Maar twee minuten later stond hij alweer voor de kapitein.

— Welnu mijnheer, is het radiogram verzonden ?

— Neen, mijnheer, antwoordde de marconist. Ik kan het niet verzenden.

— Gij kunt niet ? En waarom niet, voor de duivel ?

— Omdat mijn toestel vernield is. Het zal minstens enige uren duren, voor ik het weer in orde heb kunnen maken !

Toen bulderde hij :

— Opstomen ! En zo vlug mogelijk !

De luitenant salueerde en riep enige bevelen in de spreekbuis.

De schroef draaide rond, maar de torpedojager bewoog zich niet.

De luitenant verbleekte.

Schoorvoetend trad hij op de kapitein toe, die als een tijger in zijn kooi over de commandobrug heen en weer liep.

— Welnu, mijnheer, wat wenst gij ? vroeg de kapitein woedend. Waarom vertrekken wij niet ? Denkt gij dat ik hier tot de jongste dag wil blijven ? Gelooft gij soms, dat ik mijn pensionering hier wil afwachten ? Zijt gij van zins

van « Z.M. Schorpioen » een besjeshuis te maken ? Denkt gij dat mijn schip een brulboei is ?

— Mijnheer..., de zaak is..., stamelde de luitenant.

— Hoe is het ? Hebt gij uw spraak verloren ?

— De zaak is, dat wij aan de grond zitten !

En regelrecht liep de luitenant naar de kleine apotheek, teneinde daar het nodige te gaan halen, om zijn kapitein weer geschikt voor de samenleving te maken...

Terwijl dit geschiedde, waren Raffles en Henderson reeds lang veilig aan land gekomen, vlak in de buurt van een vissershut, waar zij een onderkomen vonden en waar zij zich van droge kle- ren konden voorzien.

Een telegram in geheimtaal bracht Brand op de hoogte van het voorgeval- lene en een uur later waren de drie mannen weer verenigd.

Wat de duikboot betreft, zij werd inderdaad diezelfde ochtend gelicht en op staatskosten gerepareerd.

Maar Raffles en zijn beide vrienden waren in de buurt gebleven en op een donkere, stormachtige nacht wisten zij aan boord van de duikboot te sluipen, de kleine bezetting te overvallen en zich weer in het bezit van hun kostbare boot te stellen, waarmede zij een paar dagen later de twee kisten goud gingen halen, welke Henderson op die gedenkwaardige nacht over boord van de torpedojager had geworpen.

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT:

Het geheim van de Grafkelder

REEDS VERSCHENEN EN NOG TE VERKRIJGEN NUMMERS:

Te bestellen bij de Uitgeverij «In den Ouden Windmolen», Maastrichterstr., 19, Hasselt

2001. — Een Millioenen-erfenis 2002. — De gestolen Dolk 2003. — Een Inbraak met gevolgen 2005. — Zonderlinge Epidemie 2006. — Een droeve Huwelijksdag 2007. — De Wraak der K. K. K. 2008. — Twee Doodsvijanden 2009. — De Meester herleeft 2010. — De Bende v.d. G. Sleutel in de val 2011. — Raffles en Amor 2012. — Nicholson juicht te vroeg 2013. — De Broeder van Nicholson 2014. — Avontuur in België 2015. — De Moord in Kamer 13 2016. — Aan de Marteldood ontsnapt 2020. — Bloed en Goud 2021. — De buitenste Duisternis 2022. — De Waanzinnige 2023. — De gestolen claim 2024. — De Bergduivel 2027. — Het Geheime Document 2028. — De Redding van «Goudhaar» 2029. — «Goudhaar» 2030. — De Smokkelkoningin 2031. — De Misdaad in de trein 2032. — De Revue-Girl 2033. — Professor Shirley 2034. — De Kit van Wong Li 2035. — De Gewaande Radjah 2036. — De Geheimzinnige Tempelstad 2037. — De Duivels van de Gele Zee 2038. — Het Graf van Keizerin Tsoe-Shi 2039. — Vijftig tegen één 2040. — Ilona, de avonturierster 2041. — De Kelder des Doods 2042. — De onverwachte terugkeer 2043. — Rode Bill krijgt een lesje 2045. — Zwarte Anna 2046. — Het Juweel van Prins Omar 2047. — Gevaarlijk spel 2048. — Het Goud van de Metropolitanbank 2049. — De Bende van Myra Bonati 2050. — Merry-Kid de verklikker 2051. — Het Verlaten Slot 2052. — De Riolen van Parijs 2053. — Rovers en Verraders 2054. — Een documentenjacht 2055. — De Verijdelde Ontvoering 2056. — Liefde, Paarden en Bandieten 2057. — Een Mislukte Samenzwering 2058. — De Kooi des Doods 2059. — Jacht op Fortuin 2060. — De Gouden Wisselbeker 2061. — Een Fatale Vrouw 2062. — Een moderne Blauwbaard 2063. — Een Geheimzinnige Moord 2064. — Een Spaans Drama 2065. — Een merkwaardige diefstal 2066. — Spoken op Marshy Manor 2067. — Chantage en Hypnose 2068. — De Lokstem van het Goud 2069. — Het Geheim van de Boekenkist 2070. — Het Revolutie Complot 2071. — Het Verlaten Huis 2072. — Het Spel met de Dood 2073. — Het Verstoorde Feest 2074. — Russisch Goud 2075. — Een Moderne Robinson 2076. — De Moord in Fenchurch Street 2077. — Het Vioolwonder 2078. — De Raadselachtige Moord 2079. — Een Avontuur in China 2080. — De Verborgene Schat 2081. — De Chinese Schatkamer 2082. — De Bende van de Gouden Ster	2083. — Sensatie in de Opera 2084. — De Folterkelder 2085. — De Bedrieger bedrogen 2086. — De Geheimen van Parijs 2087. — Speelzucht en Misdaad 2088. — De Diamanten Spin 2089. — Een duivelse Uitvinding 2090. — Parijse Autobandieten 2091. — Het Trio Desmond 2092. — Een Sensationele Bokswedstrijd 2093. — Als het Goud lukt 2094. — Sneeuw, Goud en Bandieten 2095. — Wie was de Derde Man? 2096. — Het Kostbare Fabrieksgeheim 2097. — De Ontvoerde Diplomaat 2098. — Rumor om de Derby 2099. — Gevaren van de Wereldstad 2100. — Moderne Piraten 2101. — Het Filmkasteel 2102. — Het lijk in het Spoorwegdepôt 2103. — Een Onderaards Drama 2104. — De Verzonken Metropolis 2105. — De Vreemde Chauffeur 2106. — De Moord in het Cabaret 2107. — De Negende Steen 2108. — Onraad in Hollywood 2109. — Ossenkop; gang 5 2110. — De Bende van de «De Ratten» 2111. — Het Avontuur in Hollywood 2112. — De Bende van de Gouden Spin 2113. — Irma Sandrina 2114. — In de val gelokt 2115. — Om een kwart miljoen dollars 2116. — De Giftgas-centrale 2117. — Een mislukte ontvoering 2118. — De Verdwenen Kleindochter 2119. — Helicopter-bandiet 2120. — De Verraderlijke Huisknecht 2121. — Vrouwelijk Lokaas 2122. — Het Drama op de Brooklyn Bridge 2123. — In het Hol van de Leeuw 2124. — Een Patient verdween 2125. — De Geheimzinnige Liftkoker 2126. — De pseudo uitvinder 2127. — De Zwarte Kaper 2128. — Moderne Schatgravers 2129. — Liefde en Kunst 2130. — De Moord in Kew Gardens 2131. — De Tijdbom 2132. — Antiquiteiten en Liefde 2133. — De Verijdelde Ontvoering 2134. — Drie Hotelratten 2135. — Het Nieuwe Bendevoofd 2136. — De Bloedraad 2137. — Een merkwaardig Duel 2138. — Giftgasbandieten 2139. — Een wanhopige ontsnapping 2140. — De Erfenis der Caraïben 2141. — Het Drama in Cromwell Street 2142. — Het einde van een schurk 2143. — In het barre Noorden 2144. — Misdadige Onschuld 2145. — De Duivel in de Vrouw 2146. — Het Spook van Sèvres 2147. — De Dubbelganger 2148. — Onraad op Drummond Hall 2149. — Amor en Juwelen 2150. — Het geheim van de Grot 2151. — Bernadette's Geheim 2152. — Diamanten en Liefde 2153. — Goud onder de Golven

IN VOORBEREIDING :

2154. — Het Geheim van de Grafkelder

Mannen ! Goed nieuws ! !

Iets naar Uwen tand !!!

Liefhebbers van Gangsterromans !

Vanaf de eerste week van November en te beginnen met nummer 3.000 verschijnt iedere week een VOLLEDIG VERHAAL in keurige DISTRIGO-uitgave van

LORD LISTER

genaamd Raffles

- De nieuwe AVONTUREN van de grote onbekende.
- De beste DETECTIVE-romans van deze tijd.

Een VOLLEDIG spannend verhaal ! 32 bladzijden
lektuur - dubbel kolom en SLECHTS 6 FRANK !

*Hierbij een gratis proefnummer. We maken er U
nogmaals attent op dat de regelmatige uitgave van
iedere week beter verzorgd en smakelijker afge-
werkt is.*

Bestel iedere week uw LORD LISTER bij uw dagbladverkoper
of in uw gazettenwinkel.

Ontegensprekelijk de boeiendste ontspanningslektuur van
de wereld !!

N.V. Uitgeverij Distrigo - 72, Montignystr., Antwerpen.

NIEUWE AVONTUREN

Lord Raffles

genaamd
Raffles

DE GROTE ONBEKENDE

Goud onder de Golven

Nr 2153

ALGEMENE LECTUUR
Statiesstr. 103 - BERGHEM

GRATIS
PROEFNUMMER

NEDERLAND : 40 Ct.
BELGIE : 6 Fr.
Verschijnt om de 14 dagen

